

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομῆ ἐτησία.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει γρ. ἀργ. 30

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » » 35

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρ. 8

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότῆς

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

⌘ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ⌘

Ἐν Γαλατῷ, ὁδῷ Χαριστῆ, ἀρ. 12.

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίση.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ

ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΔΕ ΤΗΝ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΝ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

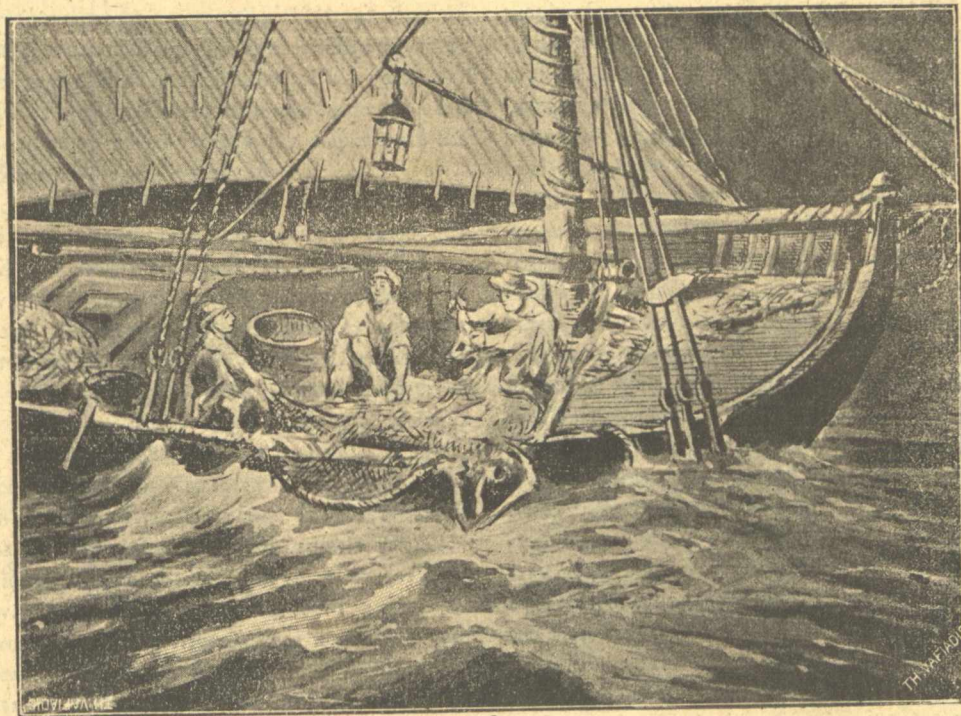
ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΟΥΡΔΑΝΗΝ

κῆμη καλὰ καλὰ δὲν εἶχε φέξῃ. Ἐξω εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἑκτασιν, ἣ ὅποια ἦτο περίξ μας χωρὶς ἄκρη σὲ μερικὰ μέρη, ἔβασίλευε μία ἡσυχία ἀπόλυτος. Τίποτε δὲν ἐκινεῖτο καὶ ὅλα ἐφαίνοντο ἐκεῖ παρα-

ὀρίζοντα καὶ ἐπρόδιδεν τὰ παραμικρότερα πράγματα, τὰ ὅποια διέκοπταν τὴν μονοτονίαν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐκτάσεως.

Ἐπεράσαμεν τὴν νύκτα εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὀλίγα λεπτά μακρὰν τοῦ Ἰορδάνου, εἰς τὸ μέρος ὅπου κατὰ τὴν

Ἐξέμαθεν ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ ἀλιευτικοῦ ἐπαγγέλματος (Σελ. 276).

δομένα εἰς τὴν ἡμερίαν ποῦ βασιλεῦει τόσους αἰῶνας τώρα. Τὸ κυανοῦν φῶς τῆς νυκτὸς καθαρόν καὶ κρυστάλλινον ἐφώτιζεν ἀκόμη τὸν

παραδόσιν ἐβαπτίσθη ὁ Χριστὸς μας. Εἶχαμεν τὴν ἀνησυχίαν τῶν μεγάλων πραγμάτων, τὰ ὅποια μᾶς ἐπερίμεναν καὶ δι' αὐτὸ πολὺ πρὶν

ἡ ἐξημερώσει ὁ κ. Καρολίδης, ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς ἱστορίας εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ ἐγὼ ἀφήσαμεν ἀμέσως τὸ κρεβάτι καὶ ἐξήλθομεν ἔξω, εἰς τὴν πεδιάδα, διὰ ν' ἀπολαύσωμεν τὸ ὥραϊον καὶ ἱερὸν ἐκεῖνο θέαμα.

Παντοῦ ἄμμος καὶ πολὺ ὀλίγοι θάμνοι· τὰ πόδια μας βυθίζονται εἰς τὸ ἀμμώχωστον ἔδαφος, ἀλλ' αὐτὸ μᾶς κάμνει πολὺ ἐλαφροτέρους παρὰ ἂν ἐπειροπατοῦμεν εἰς τὸν καλλίτερον δρόμον. Μόνον μία ἐλικοειδὴς πρασίνη γραμμὴ φαίνεται εἰς τὴν κίτρινωπὴν αὐτὴν πεδιάδα, καὶ εἶνε ἡ ἰδίᾳ, τὴν ὁποίαν εἶχαμεν ἰδῆ καὶ ἄλλοτε μακρὰν, πολὺ μακρὰν, ἀπὸ τὸ Ὄρος τῶν Ἑλαιῶν. Ἡ πρασίνη αὐτὴ γραμμὴ εἶνε ὁ Ἰορδάνης, ὁ ἡσυχὸς ποταμός, ὅπου μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην ἐβαπτίσθη ὁ Χριστὸς μας.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸν ποταμὸν. Καλαμῶνες, ἄρκετὰ δένδρα καὶ διάφοροι ἄλλοι θάμνοι στολιζοῦν τὰς ὄχθας του καὶ αὐτὸ προσεχει πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ βλέμμα. Ἡ νυκτερινὴ δρόσος εἶχε στολιστὴ τοὺς κλώνους των μὲ ὄλους τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ τὸ πρῶτο φῶς τῆς ἡμέρας, ποῦ ἀνέτελλε πλέον ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος, τοὺς ἔκαμνε νὰ ἀστράπτουν ἀπὸ κάτι ἔκτακτα χρώματα πύρινα. Ἐτινάξαμεν ὀλίγον τὰ καταπράσινα αὐτὰ δένδρα καὶ τότε βροχὴ ἀδαμάντων, σαπφείρων καὶ ρουβινίων, περιέλουσε τὰς κεφαλὰς μας.

Μᾶς συνώδευον ἐκεῖ ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου, ὁ καλὸς Παχώμιος καὶ ὁ τὸσον μορφωμένος βιβλιοθηκᾶριος τοῦ Παναγίου Γάφου Κλεόπας. Εἰσερχόμεθα εἰς μίαν λέμβον, δεμένη ἐκεῖ εἰς τὴν ὄχθη καὶ ἀρχίζομεν νὰ ἐκδυόμεθα. Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον ὄχι μόνον τὸ ρεῦμα, ἀλλὰ καὶ ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ, διότι ἔχει λάκκους καὶ πολλὴν λάσπην, καὶ δι' αὐτὸ ἀρκετοὶ τολμηροὶ περιηγηταί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔλαβαν τὰς προφυλάξεις των, ἐπνίγησαν.

Ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει τὸ μέρος τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐνῶ ἐξακολουθεῖ τοῦτο βαπτίζόμεθα εἰς τὸν Ἰορδάνην μὲ τριπλὴν κατάδυσιν. Ὁ ἱεροδιάκονος Κλεόπας γίνεται ἀνάδοχός μας, ἀπαγγέλλει τὴν σχετικὴν τοῦ βαπτίσματος ρήτραν καὶ ἡμεῖς ἀνερχόμεθα ἀπὸ τὸν ποταμὸν περίφοβοι καὶ δειλοί.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου διεπέρασαν τοὺς πυκνοὺς κλώνους καὶ τὰ φύλλα τῶν θάμνων. Μᾶς ἐφάνη ὅτι ἡ θεία δόξα περιέβαλε μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς τοὺς

ἱεροῦ ἐκεῖνους τόπους. Τοῦ Ἰορδάνου τὰ χλιαρὰ καὶ πράσινα νερὰ ἐκυλίοντο ἤσυχα ἤσυχα καὶ ὀλίγα πτηνὰ ἤρχισαν νὰ ταράττουν τὴν ἡρεμίαν τοῦ μέρους μὲ τὸ μικρὸν καὶ ὥραϊον κελᾶδμά των.

Ἡκούαμεν ἤδη τοὺς κώδωνας τοῦ μοναστηρίου, οἱ ὁποῖοι ἐσήμαιναν διὰ τὴν λειτουργίαν. Μέσα εἰς τὴν ἀπόλυτον ἡσυχίαν οἱ ἦχοι αὐτοὶ ἐφαίνοντο ἄγνωστοι εἰς ἡμᾶς· ἡ μεγαλοπρεπεία των ἦτο κάτι ἔκτακτον εἰς τὴν ἱεράν ἐκείνην στιγμὴν καὶ ἐνόμιζε κανεὶς πῶς μὲ τοὺς ἡχους αὐτοῦ τῶν κωδῶνων ἐψάλλετο ὁ πρωϊνὸς τῆς δοξολογίας ὕμνος.

Ἡ ἀκολουθία καὶ ἡ μικρὰ δέησις τοῦ ἱερέως διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἐτελείωσε. Ἐκόψαμεν ὀλίγους κλώνους εἰς ἀνάμνησιν καὶ εἶδαμεν μίαν ἀκόμη φορὰν τὸν ἱερόν τόπον καὶ τὸν ἄγιον ποταμὸν. Ἐπειτα ἀφήκαμεν τὴν δροσερότητα τῶν χλοερῶν ὄχθων καὶ εἰσήλθομεν πάλιν εἰς τὴν ξηρὰν πεδιάδα. Ὁ ἡλιος ἤρχισε νὰ ἀναβαίνει· αἱ ἀκτίνες του ἔκαμαν ὑπερβολικὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀμυδρὴ ἐκείνην γῆν ἤρχισε μετ' ὀλίγον νὰ φεύγη πρὸς τὰ ἑπάνω φλογερά θερμότης. Μακρὰν πρὸς τὴν Ἰεριχὴν διεκρίνοντο αἱ σκηναὶ τῶν Βεδουίνων καὶ ἐλαφρὸς καπνὸς ἀνῆρχετο ὑψηλὰ, ἐπισκιάζων τὸ ὥραϊον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ.

Μὲ ὅλα αὐτὰ ἡσθάνομεθα κάτι παράδοξον μέσα εἰς τὸ σῶμά μας· ἤμεθα ἐλαφροί, πλήρεις ἀπὸ ζωὴν καὶ υἰεῖαν καὶ ἐνομιζάμεν ὅτι ἀπηλαύσαμεν τὸ μεγαλεῖτερον πρᾶγμα. Καὶ ἦτο ἀληθές· τὸ βάπτισμα εἰς τὸν Ἰορδάνην μᾶς ἐζωογόνησεν καὶ ὁμολογουμένως ἤμεθα πολὺ εὐτυχεῖς ἀναγεννηθέντες εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος ἠγάσθη μὲ τὸ ἄχραντον σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἐστερα ἀπὸ δύο ὥρας ἀνεχωροῦμεν. Οἱ καλοὶ μοναχοὶ μᾶς χαιρετοῦν μὲ κωδωνοκρουσίας συνεχεῖς ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἕως ὅτου δὲν ἠκούαμεν τίποτε. Καὶ χανόμεθα πλέον μέσα εἰς τὴν ἀπέραντον λευκὴν πεδιάδα, τὴν ὁποίαν ὁ ἡλιος κατέκαιε μὲ τὰς πυριφλεγεῖς ἀκτίνάς του. Ἡ ἡσυχία ἐξακολουθεῖ, μόνον οἱ κώδωνες τῶν ἵππων μας τὴν διακόπτουν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καμμία κάμηλος παρέχει σημεῖα ζωῆς εἰς τὴν ἐρημίαν αὐτὴν τὴν μεγάλην. Ἡ πορεία μας προοδεύει, ἡ φλογερά θερμότης περιβάλλει τὰ πάντα μὲ λευκὸν πέπλον καὶ ἡμεῖς προχωροῦμεν μὲ τὸ βλέμμα ἀκόμη ἐστραμμένον πρὸς τὸν Ἰορδάνην.

Κ. Σπανοῦδης προσκυνητής.

Ο ΦΑΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Φυλλ. 17).

ἀρον ἐπὶ τοῦ Φάρου, ὑπέλαβον ἐκπληκτοὶ οἱ πληρεξούσιοι.

— Εἶνε θαυμασιά ἰδέα, ἀνέκραζεν ὁ ναυτικός· εἶνε ἰδέα φωτοβόλος... σὰν τὸν φάρον αὐτόν! Ἀπὸ Ἀμερικανικὸ κεφάλι μόνον ἔμπορούσε νὰ εὐρεθῆ

τοιαύτη λύσις.

— Πῶς θὰ οἰκοδομηθῆ ὁ φάρος;

— Θὰ εἶνε σταθερὸς ἢ διαλείπων φάρος;

— Θὰ κοστήσῃ πολὺ ἢ ἐγκατάστασίς του;

— Ποίος θὰ ἔχη τὴν φύλαξιν τοῦ φάρου;

Τὰς ἐρωτήσεις ταύτας ἀπηύθυνον οἱ πληρεξούσιοι πρὸς τὸν πρόεδρον, ὅστις ἀπάντησεν ἀπλοῦστατα·

— Ἀναλαμβάνω τὰ πάντα, κύριοι.

— Πῶς;

— Ἡ ἐνδοξὸς πατὴρ μου Ἀμερικὴ θὰ τοποθετήσῃ δι' ἰδίαν αὐτῆς ἐξόδων λαμπρὸν φάρον ἔχοντα κινητὸν φῶς, ἡ δὲ φύλαξις του θὰ ἀνατεθῆ εἰς τὸν μόνον ἐπιζήσαντα ἐκ τοῦ ναυαγίου τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τὸν γενναῖον δὴλ. Νικόλαον Βανδάρων.

— Λαμπρὰ!

— Ἐξοχα!

— Θαυμάσια!

— Δι' ἐξόδων σας!... παραδεκτόν.

— Ἀφ' οὗ δὲν ἔχομεν νὰ ἐξοδεύσωμέν τι ἐπιδοκιμάζω καὶ ἐγὼ, προσέθεσεν ὁ πρέσβυς τῆς δυνάμεως, τῆς ζητούσης τὴν λειποτακτήσασαν νῆσον.

— Ὡστε, κύριοί μου, ὑπέλαβεν ὁ πρόεδρος γελῶν ἰδοὺ ὅτι διὰ τῆς ὑπκοῆς καὶ τῆς καλῆς θελήσεως ὄχι μόνον διευθύνεται, ἀλλὰ καὶ... συντομώτατα ἀποπερατοῦται ἔν δυνάμει συνέδριον.

— Ἀδιάφορον ἰδοὺ ὥραία σεῖς διὰ τὰ χρονικὰ τῆς διπλωματίας ἡμῶν! ἐσκέπτοντο κατ' ἰδίαν ἕκαστος καὶ οἱ πέντε ἀντιπρόσωποι. Ἄν ἡ κυβερνήσις δὲν εὐχαριστηθῆ ἀπὸ ἡμᾶς μὰ τὴν ἀλήθειαν θὰ ἔχη ἄδικον.

2.

ΦΑΡΟΣ

Ἡ νῆσος Φάρος ἀναφανείσα κατὰ τὰ Δ. τοῦ Ἰονίου κράτους ἐφαίνετο ὡς πλοῖον ἤγκυ-

ροβολημένον ἐν γαλινηναίᾳ κυκνῇ θαλάσῃ.

Τὰ ἐπὶ τῶν φαιῶν ἁκτῶν τῆς συντριβόμενα κύματα καθίστων καταφανεστέρας τὰς ἀποκρήμους τῆς νήσου ἀκτῆς, αἱ ὁποῖαι ἄλλως, ἔρημοι καὶ ἐστερημέναι χλόης ἦσαν καθ' ὅλα ὅμοιαι πρὸς τὰς ἐκ τοῦ μέρους ἐκεῖνου Ἰονίου ἀκτῆς.

Ἄλλ' ἅμα τις ὑπερέβαινε τὰς ἀκτῆς αὐτὰς καὶ εἰσῆρχετο μικρὸν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ζώνην τῆς νήσου, πέραν τοῦ ἐκ γρανίτου προτειχίσματος ἀπῆντα τὴν βλάστησιν ἀκμάζουσαν.

Ἀπὸ ἔτους ἢ Ἀμερικὴ, ταχεῖα εἰς τὰ ἔργα ὡς καὶ εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς, εἶχεν ἀνεγείρη ἐπὶ τῆς νησίδος ὠραιότατον φάρον καταυγάζοντα τὴν θάλασσαν μέχρις ἀποστάσεως 40 χιλιομέτρων καὶ καθιστῶντα κατόπτους τοὺς πρὸ αὐτῆς σκοπέλους. Ὄθεν ἡ νησις αὕτη ἐδικαίωσε τὸ δῶδεν εἰς αὐτὴν ὄνομα τοῦ Φάρου, καὶ ἀντὶ νὰ εἶνε ὡς πρότερον τὸ φόβητρον τῶν ναυτιλλομένων, ἀπέβη δι' αὐτοῦ πολυτίμος ὁδηγός, ἰδίᾳ διὰ τοὺς καταπλέοντας εἰς Τῆνον, οἳτινες ἠδύναντο νὰ καταφεύγωσιν ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῆς, ὅταν ἐνέσκηπτε τρικυμία.

Ὡς γνωστὸν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπελάγου εἶνε ἐσπαρμέναι πολλαὶ νησίδες, αἱ ὁποῖαι ἐν καιρῷ τρικυμιῶν, συνηθεστάτων ἄλλως ἐν τῇ ζώνῃ ταύτῃ, παρέχουσι τὰς ἀποκρήμους ἀκτῆς των εἰς σκέπην τῶν πλοίων κατὰ τῶν ΒΔ ἀνέμων.

Δὲν κρίνομεν ἀναγκαίαν τὴν ὀνομαστικὴν ἀπομνημόνευσιν τῶν Κυκλάδων καὶ τῶν Σποράδων, ἐξ ὧν ἐκεῖναι μὲν εἶνε διατεθειμέναι ἐν σχήματι κύκλου, αὐταὶ δὲ εἶνε διεσκορπισμέναι εἰς οὐκ ἐκαταστὰς ἀπόστασιν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν κατέχουσιν αἱ πρὸς Ν. μεγάλαι νῆσοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Κύπρος εἶνε ἡ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα¹.

Σημ. 1. Ἐν τῷ διηγήματι τούτῳ συμφοροῦνται οἱ γεωγραφικοὶ ὄροι καὶ αἱ τοποθεσίαι εἰς τὸν τρόπον συγγίζοντα τὸν θέλοντα νὰ παρακολουθήσῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰ μνημονευόμενα ὀνόματα τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν νήσων, τῶν ὁποίων ἡ ἀπομνημόνευσις ἐκρίθη παρὰ τοῦ συγγραφῆως ἀναγκαῖα πρὸς ἐξέλιξιν τῶν φανταστικῶν γεγονότων, ὧν ἀφετηρία ἐλήφθη ἡ ἐπίσης φανταστικὴ νῆσος Φάρος. Ἐκ τούτου ἡ σύγχεσις τοῦ παρ' ἀρχαίοις Σικελικοῦ πελάγους (τοῦ σημερινοῦ Ἰονίου) μετὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ ἡ εἰς αὐτὸ συμπερίληψις τῶν τμημάτων τῆς Μεσογείου, τὰ ὁποῖα φέρουσι χωριστὰ ὀνόματα ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ. (Σ.Μ.)

Οἱ μικροὶ ἀναγκῶσταί μου ἔμαθον βεβαίως ἐκ τῶν μελετῶν αὐτῶν τὴν Γεωγραφίαν τῶν θαλασσῶν τούτων, ὅθεν θὰ δυναθῶσι νὰ μὲ παρακολουθήσῃσι νοερῶς μέχρι τῆς νήσου *Φάρου*, ἐφ' ἧς θὰ συμβῶσιν ὅλαι αἱ περιπέτειαι τῆς μετὰ χεῖρας ἀφηγήσεως.

Τὸ κλίμα τοῦ Ἀρχιπελάγους εἶνε εὐκρατές καὶ ὑγιεινόν· ὁ οὐρανός του σχεδὸν πάντοτε κυανόχρους, ἐπ' αὐτοῦ δὲ διαλάμπων ὁ ἥλιος ἐκχύνει τὰς εὐεργετικὰς ἀκτίνάς του.

Αὐτῶσι ἀφθονοῦσιν αἱ σταφυλαὶ καὶ αἱ ἔλαιαι· συνεπῶς δὲ ὁ οἶνος καὶ τὸ ἔλαιον, πρὸς δὲ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ὀπωρῶν τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων. Τὰ λευκὰ κολοκύνθια φθάνουσιν ἐκεῖ εἰς μέγεθος ἐνὸς μέτρου. Τὸ φύλλωμά των ποικιλόμενον ὑπὸ κιτρίνων ἀνθέων καλύπτει τὰς σκιᾶδας τῶν κήπων ἀνερχόμενον δὲ ἐπὶ τῶν γεινιαζόντων δένδρων ἀφίνει ἐκεῖθεν τοὺς μέχρι τῆς γῆς φθάνοντας καρπούς τοῦ λεπτοῦ ἄλλως κορμοῦ του, οἱ ὅποιοι εὐκολώτατα δύνανται νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς λευκοὶ ἐκ μαρμαῖρου στύλοι ὑποβαστάζοντες ἀνθισμένες ἀψίδας.

Εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους φέεται ὁ σχοῖνος τὸ ἀγνωστον τοῦτο διὰ τὰς ἡπειρωτικὰς χώρας χαμὸδένδρον, ἀπὸ τοῦ ὅποιου συνάγουσιν εἶδος εὐώδους κόμμιος, τὸ ὅποιον καλοῦσιν μαστίχην.

Ἡ μαστίχη αὕτη ἀκριβοπωλεῖται εἰς τὰς ἀνατολίτιδας, αἱ ὅποια τὴν ἀγοράζουσιν εἴτε διὰ νὰ ἀρωματίσωσι τὰ λουκούμια των εἴτε διὰ καθάρισαι τοὺς ὀδόντας των ἀναμασῶσαι ταύτην ἀπὸ πρῶιας μέχρι νυκτός.

Ἡ ζίζυφιά, δένδρον μὲ φύλλωμα ἀνοικτοῦ πρασίνου χρώματος· ἡ συκαμινέα, ἡ ὁποία φθάνει εἰς ἄκετόν ὕψος, ἡ πορτοκαλέα, ἡ συκὴ καὶ ἡ λεμονέα ἀφθονοῦσαι εἰς τὰ μέρη ταῦτα παρέχουσι φυσικὰς σκιᾶδας εἰς τοὺς κατοίκους. Πάντα τὰ ὀπωροφόρα δένδρα ταῦτα προσδίδουσιν εἰς τὰς νήσους τὸ θέαμα ὀραίου μεγάλου κήπου ἐστολισμένου μὲ τὴν ποικιλίαν ἐκείνην τῶν χρωμάτων, τὰ ὅποια ἡ φύσις μόνη γνωρίζει νὰ διαθέτῃ.

Ἐκ τούτου εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι ὁ Νικόλαος Βανδάρου, καίτοι ἐπρόκειτο νὰ ζήσει μόνος μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἐπὶ τῆς νησίδος ἐκείνης, δὲν ἦτο δυστυχής.

Αἱ πέντε Δυνάμεις ἀναθέσασαι αὐτῷ, ὡς πρόφη μμηχανικῷ τοῦ *Ποσειδῶρος* τὴν φύλαξιν τοῦ *Φάρου*, τῷ παρέσχον συγχρόνως καὶ τὰ μέσα νὰ ζήσει ἀνέτως. Κατακολουθῶν τῷ ὑπο-

δείγματι τοῦ πατριάρχου Νῶε, ὅστις, μετὰ τὸν κατακλυσμόν ὤφειλε νὰ ἀναγεννήσῃ τὸν κόσμον, συμπαρέλαβεν ἐξ ὅλων τῶν κατοικιδίων ζώων ἀνά ἓν ζεῦγος ἦτοι: ἀγελάδας, ὄνους, ἵππους, πρόβατα, αἰγας, κύνάς, γαλαῖας, νήσσας, νεσσούς ὄρνιθους, χοίρους, κτλ. τὰ ὅποια ὅταν ἀφῆσεν ἐλεύθερα ἐπὶ τῆς νέας νησίδος τοῦ ἐφάνη δὲ ὅτι ἡ νέα κατοικία του ἦτο μᾶλλον εὐχάριστος.

Πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἡμετέραν ἀφήγησιν, ἀνάγκη νὰ γνωρίσωμεν τὰ προηγουμένα τῆς οἰκογενείας Βανδάρου.

ΟΙ ΒΑΝΔΑΡΟΙ

Ὁ Νικόλαος ἦτο υἱὸς ἀλιεύς.

Μικρὸς ἔτι ἐγνώρισε τὰς ἠδύτητας καὶ τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης. Καθήμενος παρὰ τὸ πηδάλιον λέμβου περιέτρεξεν ὅλας τὰς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ ἐξέμαθεν ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ ἀλιευτικοῦ ἐπαγγέλματος.

Ἐάν ἡδύνατο νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν κλίσιν του θὰ ἐγίνετο, ὡς ὁ πατήρ του, ἀλιεύς. Οὗτος ὅμως εἶχε μεγάλας ιδέας διὰ τὸν υἱόν του· ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ κερδίζοντα τὰ πρὸς τὸ ζῆν μὲ ὀλιγοῶρους κόπους καὶ κινδύνους, παρὰ εἰς ὄσους ἐξετίθετο αὐτός. Διὰ τοῦτο τὸν ἔστειλεν ἑνωρὶς εἰς τὸ σχολεῖον καὶ μάλιστα ἀπεφοίτησε τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸν ναύσταθμον, ὅπου εἰς στενὸς συγγενὴς του ἦτο μμηχανικός.

Αἱ μμηχαναὶ μὲ τοὺς περιπλόκους συνδυασμούς, τοὺς ὀδοντωτοὺς τροχοὺς καὶ τοὺς λέβητάς των ἔκαμαν τὸν Νικόλαον Βανδάρου νὰ λησμονῆσῃ τὰς ἀστεροφωτιστοὺς νύκτας τῆς πατρίδος του. Τόσῃν κλίσιν ἔλαβε πρὸς τὸ νέον ἐπάγγελμά του, ὥστε μετ' ὀλίγον δὲν ὤνειρεύετο ἢ ἑλικας, ἐστίας, μοχλοὺς καὶ μανόμετρα.

Εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ἐτῶν ἐνουμφεύθη χαρίεσαν γειτόνισσάν του, ὀνομαζομένην Κατίναν. Αὕτη τὸν κατέστησεν εὐτυχῆ, ἐξ δὲ τέκνα, τέσσαρα ἄρρενα καὶ δύο θήλεα γεννηθέντα ἀλληλοδιαδόχως, ἐμεγέθυναν τὴν οἰκογενείαν του. Ἡ αὐξήσις αὕτη τοῦ οἴκου του τοῦ ἐπέβαλε καὶ μεγαλειότερα βάρη, πρὸς τὰ ὅποια δὲν ἀνταπεκρίνοντο τὰ μικρὰ κέρδη, τὰ ὅποια παρεῖχεν εἰς αὐτὸν ἢ ἐν τῷ ναυστάθμῳ ἐργασία του.

Ὁ πόθος τοῦ νὰ καταστήσῃ ἀνετώτερον τὸν βίον τῆς οἰκογενείας του τὸν ἐβίασε νὰ κατα-

λίπη τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, νὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ οἴκου γενόμενος μμηχανικός Ἀμερικανικοῦ τινος πλοίου. Μετὰ ὀκταετῆ ἐκούσιον ἐκπατρισμόν ἔχων ἀποτεταμιευμένα ἱκανὰ ἐκ τῶν οἰκονομιῶν του χρήματα ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα του διὰ τοῦ *Ποσειδῶνος* πλήρης χαρᾶς, διότι θὰ ἐπανέβλεπε τὴν οἰκογενειάν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξησφάλισε τὰ μέσα ἀνεωτέρας ζωῆς. Τὸ ναυάγιον ὅμως τοῦ *Ποσειδῶνος* παρέσυρεν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης τὸν θησαυρόν του καὶ μετ' αὐτοῦ τὰ ὄνειρα τὰ ὅποια εἶχε δημιουργήσῃ ἐπ' αὐτοῦ. Ἐκ τῶν χιλίων δολλαρίων, τὰ ὅποια μετὰ κόπου εἶχε κερδήσῃ δὲν τὸν εἶχε μείνη παρὰ μόνον ἡ ἀνάμνησις.

Ἡ ἄδολος χαρὰ τῆς οἰκογενείας του ἡ ἐκδηλωθεῖσα κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του καὶ ἡ στοργὴ μὲ τὴν ὁποίαν αὐτὴ τὸν περιέβαλε τὸν ἔκαμε νὰ λησμονῆσῃ τὰ ἔτη, τὰ ὅποια διῆλθεν ἀνωφελῶς μακρὰν τῆς· ὅτε δὲ, χάρις εἰς τὴν προστασίαν τοῦ πρέσβους τῆς Ἀμερικῆς, διωρίσθη φύλαξ τοῦ *Φάρου* διεσκιάσθησεν καὶ τὰ τελευταῖα ἔχνη τῆς λυπηρᾶς ἀναμνήσεως, τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχεν ἀφήσῃ τὸ ναυάγιον τοῦ *Ποσειδῶνος*. «Αἱ οἰκονομῖαι μου κοιμῶνται ὑπὸ τὰ ὕδατα, ἔλεγεν, ἄς ἔχουν ὑπνον ἐλαφρόν· ὑγίαν νὰ ἔχω καὶ θὰ τὰς ἐπανακτήσω μίαν ἡμέραν».

Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Νικόλαος ἐπάτησε τὴν νῆσον *Φάρου* εἶχε συμπληρώσει τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἡ ἰσχυρὰ ὅμως κρασία του καὶ ἡ μμηχανικὴ ὑπὸ τῆς διαφορᾶς παραβλαβείσα ὑγεία του ὑπέσχετο εἰς αὐτὸν μακρόν, ἄνισον καὶ εὐτυχῆ βίον. Ὁ μεγαλιέτερος υἱὸς του ἐλέγετο Δημήτριος· ἦτο εἰκοσαετής καὶ μελαγχροῖνος, ὡς ὁ πατήρ του. Εἶχε δὲ καταγεῖναι ἐν τῷ ναυστάθμῳ εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζυλουργοῦ· ὁ δευτέρος υἱὸς του Ἰωάννης ἦτο δεκαοκταετής, ὠμοῖαζε τὴν μητέρα του, εἶχεν ὡς ἐκεῖνη ξανθὴν κόμην καὶ ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς, ἀλλὰ δὲν καθυστέρει τοῦ ἀδελφοῦ του ὡς πρὸς τὴν δύναμιν τῶν μυῶν· ἦτο ἀληθὴς λύκος τῆς θαλάσσης καὶ καθ' ὅλα τέλειος ἀλιεύς. Ὁ τρίτος υἱὸς του Γεώργιος εἶχε συμπληρώσει πρὸ ὀλίγου χρόνου τὰ δέκα ἔτη τῆς ἡλικίας του, ἦτο δὲ μαθητευόμενος μμηχανικός, διότι ἐπεθύμει νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τοῦ πατρὸς του. Ὁ τελευταῖος τῶν υἱῶν του ὁ μικρὸς Παῦλος μάλιστα εἶχε συμπληρώσει τὰ δέκα τρία ἔτη τῆς ζωῆς του, εἶχε δὲ πρὸ

ὀλίγου τελείωση τὰς στοιχειώδεις σπουδὰς του εἰς τὴν δημοσίαν σχολήν, εἰς τὴν ὁποίαν διεκρίθη διὰ τὴν ἔκτακτον εὐφυίαν του.

Ἐκ τῶν θυγατέρων του ἡ πρώτη ὀνομάζετο Μαρίκα καὶ ἦτο δωδεκαετής, ἡ ἄλλη ἐλέγετο Εὐφροσύνη καὶ εἶχεν ἡλικίαν μόλις δέκα ἐτῶν, οἱ ἀδελφοὶ των τὴν ὀνομάζον συνήθως Φρόσω. Ἡ κυρία Βανδάρου ἡ καλὴ Κατίνα, ἦτο ἡ χρηστοτέρα τῶν γυναικῶν καὶ ἡ ἀξιολγοτέρα τῶν οἰκοκυρῶν.

Ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι οἰκογένεια τῆς ὀποιᾶς τὰ μέλη συνεδέοντο πρὸς ἄλληλα διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς ἀγάπης ἤξιζε τὴν προτίμησιν, τὴν ὁποίαν αἱ πέντε ἡνωμένοι δυνάμεις ἐπέδειξαν ὑπὲρ αὐτῆς. Τοῦ λοιποῦ ἡ εὐτυχία θὰ ἐβασίλευεν εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην νῆσον, ἧτις θὰ παρουσίαζε τὸ μοναδικὸν καθ' ὅλον τὸ Ἀρχιπελάγος φαινόμενο τῆς εὐτυχίας τοῦ συνόλου τῶν κατοίκων τῆς βασιζομένης ἐπὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης.

Ὁ Νικόλαος, καθ' ὃ μμηχανικός, κατέγεινε μετὰ μεγάλου ζήλου εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ *Φάρου*, ὁ ὅποιος διὰ τῶν εὐεργετικῶν ἀκτίνων του θὰ ἐφώτιζε τὴν ὁδὸν τῶν ναυτιλομένων καὶ θὰ προελάμβανε τὰ ναυαγία του.

Ὁ συντελεσθεὶς *Φάρος* ἦτό τι θαύμασιον ἔργον. Τὸ ἀνά πᾶν λεπτόν διαλείπον φῶς του ἔρριπτε ζωηρὰς ἀναλαμπὰς καὶ καταφώτιζεν ἐφ' ἱκανὴν ἔκτασιν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Εἰς αὐτὸν ἀνήρχετο τις δι' ἑλικοειδοῦς κλίμακος τετρακοσίων βαθμίδων. Ὁ πύργος ἦτο πλινθόκτιστος, εἶχε δὲ τὸ ὕψος οἰκήματος συνισταμένου ἐξ ἐπτὰ πατωμάτων. Τὴν βάση ἀπῆρτιζε τὸ ὑπόγειον, ἐν ᾧ ἀπεταμειεύετο τὸ εἰς χρῆσιν τοῦ *Φάρου* ἀναγκαῖον ἔλαιον. Ἐν ταῖς πλευραῖς τοῦ πύργου ἠνοιγον κατὰ διαστήματα μικραὶ θυρίδες φωτίζουσαι τὴν κλίμακα, ἧτις διεκόπτετο ὑπὸ στενῶν διαδρόμων, εἰς τοὺς ὁποίους ἡδύνατο νὰ ἀναπαυθῇ ὁ ὑφιστάμενος τὴν ἀρκετὰ κοπιώδη τοῦ πύργου ἀνάβασις. Εἰς τὸ ἑβδομον πᾶτωμα ἀπέληγεν οὗτος εἰς μικρόν ὀκτάγωνον δωμάτιον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἦσαν αἱ συσκευαὶ τοῦ *Φάρου* ὡς καὶ ἐπιστημονικὰ ἐργαλεῖα. Ἀπὸ τοῦ δωματίου τούτου ἤρχιζε σιδηρὰ κλίμαξ φέρουσα ἄνω εἰς τὸ δωματίον, τὸ ἀποτελοῦν τὸν κυρίως *Φάρον*: τοῦ δωματίου τούτου οἱ τε τοῖχοι καὶ τὸ δάπεδον ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πολυχρῶν μαρμαρῶν. Ἡ πολυτέλεια αὕτη δὲν ἦτο ματαία καὶ ἄ-

σκοπος ἐπειδὴ πρὸς διατήρησιν ἄκρας καθαριότητος ἢ το ἀνάγκη νὰ εἶνε λεία αἱ ἐπιφάνειαι τοῦ τοίχου καὶ τοῦ δαπέδου.

Φανὸς κρυστάλλινος περιεῖχε τὴν κυρίαν συσκευὴν. Οἱ κρυστάλλοι οὗτοι ἦσαν παχύτατοι. Τὸ πάχος των ἦτο περίπου ὀκτὼ χιλιοστημορίων. Κατεσκευάσαν οὕτω παχύτατους τοὺς κρυστάλλους, ὅπως ἀντέχωσιν εἰς τὰ κτυπήματα τῶν

ραμφῶν τῶν θαλασσιῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια θὰ εἴλκυνεν ἡ λάμψις τοῦ φανοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Ἐποχὴ, τὴν ὁποῖαν δι-ερχόμεθα εἶνε ἄγνωστος εἰς εἰδήσεις ἐνδιαφερούσας τοὺς μικροὺς φίλους μου ἀναγκνύστας. Τοῦτο βεβαίως ἀντιλαμβάνονται καὶ οἱ Ἰδιοὶ, ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ τῶρα ἡσυχάζουν διὰ νὰ ἔχωσι δυνάμεις κατὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος, κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἐξακολουθήσωσιν τὴν πνευματικὴν ζωὴν, ἡ ὁποία θὰ τοῖς φέρη τὰ πραγματικὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ἀπὸ τῶρα δὲν ἤμποροῦν ν' ἀντιληφθῶσι.

Δὲν γνωρίζω ἂν μὲ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος θὰ ἔχουν ὅ,τι καὶ οἱ ἐδῶ συνάδελφοί των, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰ ἄλλα μαθήματα θὰ ἔχωσιν ὑποχρεωτικὸν καὶ τὸ μάθημα τῆς τόσο ὠφελίμου γυμναστικῆς, τὴν ὁποῖαν οἱ πατέρες ἡμῶν ἐθεώρουν ὡς τὸ πρῶτιστον τῶν μαθημάτων.

Δὲν εἰσέρχομαι εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ὠφελείας τοῦ μαθήματος, ἀφ' οὗ οἱ μικροὶ φίλοι μου τὰς γνωρίζουσιν ἂν μὴ πρακτικῶς τοῦλάχιστον ὅμως ἐκ τῶν μελετῶν αὐτῶν.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οἱ ἐδῶ μικροὶ καὶ μεγάλοι σπουδασταὶ θὰ ἔχωσιν ἕνα λόγον περιπλέον νὰ εὐγνωμονῶσι πρὸς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν εὐφυῆ πρωτοβουλίαν νὰ κάμῃ ἕνα τόσο ὠφελίμον νόμον, διὰ τοῦ ὁποῖου ὄχι μόνον τὸ σῶμα θὰ ὑγιαίνει, ἀλλὰ καὶ ὁ νοῦς των, ἀφ' οὗ καὶ παρεδέχοντο οἱ κατὰ πολὺ ἀνώτεροι μας ἀρχαῖοι ὅτι, ὕγιης νοῦς μόνον εἰς ὑγιᾶς σῶμα ἢμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Ἐκτὸς τῆς γυμναστικῆς οἱ μαθηταὶ ὅλων τῶν ἐδῶ σχολείων συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων αὐτῶν θὰ ἐπιχειρῶσι πεζοπορίας καὶ ἐκδρομὰς πολὺ ἄλλως ὠφελίμου, κατ' ἔτος δέ, κατὰ τὰς τελευταίας

ἐβδομάδας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, θὰ γίνονται αἱ ἐν τῇ γυμναστικῇ ἐξετάσεις, τὰ δὲ διακριθέντα σχολεῖα θὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐκτελῶνται ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ σταδίῳ τὴν ἐβδομάδα τῆς Διακαινισίμου.

Τοιοῦτῳ τρόπῳ μὲ τὴν ἀναγέννησιν τῶν Πανελληνίων αὐτῶν ἀγῶνων καὶ τὸ ὑποχρεωτικὸν μάθημα τῆς γυμναστικῆς, (ἡ ὁποία θὰ παρακολουθῆται καὶ ἀπὸ ὠρελιμωτάτας πεζοπορίας), ἀναγεννᾶται ἐν μέρει καὶ ὁ ἔξοχος τῶν ἀρχαίων βίος.

Εἶπον ἀνωτέρω ὅτι δὲν εἰσέρχομαι εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν ὠφελειῶν τοῦ νέου τούτου διὰ τὴν σπουδάζουσαν φιλότιμον νεότητα βίον, τὰς ὁποίας πρακτικῶς μόνον ἤμποροῦν ν' ἀντιληφθῶσιν οἱ φίλοι ἀναγκνύσται μου.

Ἐν τι μόνον θὰ εὐχηθῶ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ εἰς αὐτοὺς τὸ λαμπρὸν τοῦτο μάθημα, τὸ ὁποῖον ἐκ τῶν καρπῶν θὰ ἀποδείξῃ τὰς ἀπείρους ὠφελείας του.

Ἄν ἀληθεύσῃ ἡ εἰδήσις τὴν ὁποῖαν εἰς πτωχὸς κουρεὺς τῆς πόλεως μας ἔλαβεν ἐξ Ἀμερικῆς, οἱ ἐκ τῆς μεγάλης ἡπείρου τοῦ Νέου κόσμου πλούσιοι θεοὶ δὲν θὰ ἀπαντῶνται μόνον εἰς τὰς... κωμωδίας· ἐγὼ τοῦλάχιστον εὐχομαι νὰ ἀληθεύσῃ, διότι ἄλλως ἡ ἀπελπισία του θὰ εἶνε μεγαλειτέρα τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ὅτι ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τῶν ξεχασμένων αὐτὸν θεῶν μεγάλην κληρονομίαν.

Πόσοι θὰ ἐπιθυμοῦν νὰ εἶχαν τὴν τύχην του!

Ἰων.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΗΝ

ΣΤ' ΙΟΥΝΙΟΣ

Μικρὲ μου φίλε, ἀπλοῦς λαὸς μὲ ὀνομάζει θεριστὴν καὶ πράγματι εἰμαι ὁ μὴν διπλοῦ θερισμοῦ, πραγματικῶ καὶ πνευματικῶ.

Ἰπὸ τοῦ θερμοῦ μου ἡλίου χροσοῦνται τὰ σπαρτὰ καὶ βεβαρημένοι ὑπὸ τῶν κόκκων τοῦ σίτου κλίνουσι οἱ στάχες τὴν κεφαλὴν των· παρ' ὅλην τὴν καυστικὴν μου θερμότητα οἱ θερισταὶ καὶ αἱ θερίστρια ἐπιλαμβάνονται εὐθύμως τοῦ ἔργου των, οἱ στάχες στοιβάζονται εἰς θημωνίας, ἀλωνίζονται εἶτα καὶ πλοῦσια συγκομιδῇ ἀμείβει τὸν φιλοπόνως ἐργασθέντα χωρικοὺν.

Ἄ, πόσον ὠραία εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ! Πόσον ποίησιν ἐνέχουσι τὰ παιδρὰ τῶν θεριστῶν καὶ λιτὰ ὑπὸ δρυῶν ἢ πλάτανον γεύματα, τὰ χωρικά των ἄσματα καὶ οἱ ἀφελεῖς των ἐθνικοὶ χοροὶ! Ὁ μὴ ζήσας εἰς τὴν ἐξοχὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ὁ μὴ παρακολουθήσας τὴν ποίησιν, ἢν ἐνέχει καὶ διασκορπίζει ἡ ἐποχὴ αὕτη, ὁ μὴ ἀναμιχθεὶς εἰς τὰς διασκεδάσεις τῶν χωρικῶν, δὲν δύναται βεβαίως ν' ἀντιληφθῇ τὸν ἐνθουσιασμόν μου καὶ νὰ συμμερισθῇ αὐτόν.

Ἄλλὰ περὶ θερισμοῦ κυρίως δὲν ἐσκόπευον νὰ μακρηγορήσω· ἐσκόπευον νὰ σοὶ εἶπω, νὰ συνομιλήσωμεν μᾶλλον ὀλίγον οἱ δύο μας περὶ τοῦ θέματος τῆς ἐποχῆς, περὶ τῶν ἐξετάσεων.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν τίς ὁ ἀγρός, ὁ γεωργός, ὁ κενὸς καὶ πλήρης στάχες, τὸ ἄχυρον, ὦ, ὄχι, εἶνε πολὺ γνωστὰ καὶ τετριμμένα!

— «Ἄχ, πότε θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς ὁ Ἰούμιος!» Αὐτὸ τὸ ἤκουσα πολλάκις ἐπαναλαμβάνόμενον καὶ ὡς ὄνος τοῦ μύθου, ὁ φέρων εἰκόνα, ὅταν ἡμῖν νεώτερος καὶ ἄπειρος τοῦ

κόσμου ὑπερηφανευόμεν διὰ τὴν προτίμησιν αὐτὴν ὀλοκλήρου κόσμου παιδικοῦ. Δὲν ἠδυνάμην δὲ νὰ ἐξηγήσω πῶς ἐμέ, ὃν τόσο ἀνυπομόνως περιέμενον φθάνοντα μὲ ὑπεδέχοντο κατηρεῖς ἢ σκαῖοί, μὲ τὴν κεφαλὴν χωμένην ἐντὸς σωροῦ βιβλίων, τετραδίων καὶ λοιπῶν μαθητικῶν ἐφοδίων. Μὲ περιέμενον καὶ μὲ περιμένουσιν ὄχι ἀπὸ ἰδιάζουσαν πρὸς τὸ ἀτομόν μου στοργὴν, ἀλλὰ διὰ τὰς ἐνιαυσίους γραπτὰς καὶ προφορικὰς ἐξετάσεις, αἵτινες συντελοῦνται ἐνέμοι.

Δυστηρεστήτην κατ' ἀρχάς, ἐπειτα ἤρχισα νὰ ἐξοικειοῦμαι πρὸς τὴν ιδέαν αὐτὴν· παρακολουθῶν ἐπειτα καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν μου τὴν ζωὴν, εἶδον ὅτι ὅλους ὄχι δι' ἑαυτοὺς, ἀλλὰ δι' ὅ,τι φέρουσι καὶ προσφέρουσιν εἰς τὸν κόσμον, τοὺς ἀγαπῶσιν ἢ τοὺς ἀπεχθάνονται.

Μικρὲ μου φίλε, ὁμολογῶ ὅτι ἡ τόση σας πρὸς τὰς ἐξετάσεις στοργὴ μὲ κάμνει ν' ἀπορῶ· ἀπαντες οἱ μα-

θηταὶ, παντὸς ἔθνους, γένους καὶ ἡλικίας, ἠλεκτρίζονται εἰς τὸ ὄνομα των· ὅλα τὰ παιδιὰ τὰς λατρεύουσιν, ἐπιμελῆ καὶ ἀμελῆ, φιλόπονα καὶ φυγόπονα, ἐνῶ φυσικώτερον ἦτο τὰ τῆς δευτέρας κατηγορίας ν' ἀποστρέφονται αὐτάς καὶ ἐν τούτοις καὶ αὐτοὶ τὰς ἐπιθυμοῦσι τόσο, ὅσον καὶ τὰς τρέμουσιν· ἐκείνη ἡ κίνησις, ἣτις ἐπικρατεῖ κατὰ τὰς ἐξετάσεις, ἡ προσδοκία τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων—ἡ βαρεῖα ποινὴ των δηλαδὴ (τὸ ἀπροβίβαστον) ἢ ἡ μετριωτέρα (μετεξετάσις), ἢ ταύτας ἐπακολουθοῦσα δίμηνος ἀνάπαυσις καὶ τόσαι ἄλλαι μικραὶ λεπτομέρειαι καταληπταὶ ὑπὸ τῶν μαθητῶν μόνον προδίδουσι μυστικόν τι γόητρον εἰς τὴν ἐποχὴν.

Βαρεῖα ὁσμὴ καιομένων ὑλῶν μ' ἐτρόμαξε

πρὸς στιγμήν καὶ πυραύγεια μὲ ἔκαμε νὰ τρέξω εἰς τὸ παράθυρόν μου φοβηθεὶς πυρκαϊάν· εἶχα λησμονήσει ὅτι ἑορτάζετε αὔριον τὸν Ἀγιὸν Ἰωάννην καὶ ἐπομένως σήμερον ἀνάπτετε πυρᾶς. Ἡναψες καὶ σύ, μικρὲ μου φίλε; Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου· τὸ ἔθιμον τοῦτο εἶνε τόσον διαδεδομένον! Παράδοξον ὅμως πῶς σεῖς οἱ ἄνθρωποι συνεσωρεύσατε τόσα ἔθιμα εἰς τὴν ἡμέραν αὐτήν! Ἀπὸ περιέργειαν παρηκολούθησα μίαν φορὰν τὴν κίνησιν τῆς αὐριανῆς ἡμέρας, ἀλλὰ ποῦ νὰ ἀριθμήσω, μικρὲ μου φίλε, τὰς διαφόρους συνηθείας καὶ προλήψεις, τὰς ὁποίας συνήτησα!

Ἐχεις εἰς τὴν οἰκογένειάν σου τὸ ἔθιμον τοῦ κλήθωνα; Ὅχι; Τότε δὲν σοὶ τὸ περιγράψω σήμερον, διότι θὰ σὲ κουράσω καὶ θὰ καταλάβω τόσον χώρον, ὥστε θὰ θυμώσῃ μαζῆ μου καὶ ἡ **Ροβινσώνττα** καὶ ὁ **Φάρος**.

Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἀντίστοιχον σχεδὸν παρ' ἑλλησι μῆνα εἶχον τὸν Σκιροφοριῶνα, καθ' ὃν ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς τὰ Σκιροφόρια· ἤμην λοιπὸν ἀφιερωμένος κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν εἰς τὴν θεὰν τῆς Σοφίας, χωρὶς νὰ εἶνε ἀναγκαία ἕκτακτος κατ' ἐμὲ σοφία, εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦλάχιστον, καθότι οἱ ἀρχαῖοι μαθηταὶ οὔτε ἐξετά-

σεις εἶχον, οὔτε διμήνους διακοπὰς . . . Μὴ τοὺς λυπεῖσθε! ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἔθιμα. Ἐκτὸς τούτου τόσον ἡ μαθητικὴ ζωὴ τῶν ἀρχαίων διέφερε τῆς σημερινῆς καὶ τόσας πολλὰς ἑορτὰς εἶχον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὥστε δὲν τοῖς ἔκαμε, πιστεύσατέ μοι ἐντύπωσιν ἡ ἄλλειψις ὠρισμένων διμήνων διακοπῶν καὶ ἐπειτα πῶς νὰ ἐπιθυμήσουν πρᾶγμα, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲ κἂν ἀόριστον ἰδέαν εἶχον; Ἐπιθυμῆι ποτέ κανεὶς τὸ ἀπολύτως ἄγνωστον, λυπεῖται διὰ τὴν στέρησιν ἀπολαύσεως, ἣν οὐδέποτε ἐφαντάσθη;

Οἱ Ρωμαῖοι μὲ εἶχον ἀφιέρωσιν εἰς τὴν θεὰν Ἥραν, σύζυγον τοῦ Διὸς καὶ θεὰν τοῦ αἰθέρος.

Θεριστῆς ὅμως ἡ μὴν τῶν ἐξετάσεων, Ἰούνιος ἢ Σκιροφοριῶν, δὲν παύω κατ' οὐσίαν νὰ εἶμαι ὁ αὐτός, ὁ ἕκτος δηλαδὴ μὴν τοῦ ἔτους, ὁ πρῶτος τοῦ θέρους μῆνι, ἔχων ἡμέρας 30 διὰ τοὺς ἄλλους βροτοὺς πλὴν τῶν μαθητῶν, εἰς οὓς ἡ ὥρα μου φαίνεται ὡς ἡμέρα μακρά, ἡ ἡμέρα ὡς ἐβδομάς, ἡ ἐβδομάς ὡς μὴν καὶ ὀλόκληρος ἐγὼ ὡς αἰὼν. Ἀλλὰ καὶ ὁ αἰὼν δὲν διαρκεῖ αἰωνίως καὶ ἐτελείωσα βλέπεις καὶ ἐγὼ!

Σοὶ στέλλω ἓνα ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν διὰ τοῦ **Φίλωνος**.

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΤΤΑ

(Συνέχεια· ἴδε Φυλ. 17).

Ἐπίλογος.

ύρισκόμεθα εἰς τὸ φθινόπωρον. Ἀπὸ δύο ἐτῶν ὁ Πύργος εἶναι ἰδιοκτησία τῆς Ροβινσώνεττας, ἡ ὁποία διὰ τῶν περιποιήσεων καὶ τῆς ἐργασίας τῆς τὸν μετέβαλεν εἰς τοπεῖον γραφικιώτατον, πλήρες ζωῆς.

Ἡ Μαρία εἶναι δεκαοκταετής καὶ θελκτικωτάτη.

Ἀπὸ ἔτους δὲ δὲν κατοικεῖ μόνη εἰς τὸν Πύργον. Ἐπεισε τὴν κυρὰ Φώταιναν νὰ ἔλθῃ νὰ συγκατοικήσωσι, διότι αὐτὴ μὲ τὰς πωλήσεις καὶ τὰς συναλλαγὰς τῆς ἐγκατέλειπε τὸν Πύργον εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ κυρὰ Φώταινα ἦλθε.

Ὁ Πέτρος, τοῦ ὁποίου ἕκαστος ἐπῆναι τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν εἰς τὰ γεωργικὰ ἔργα δεξιότητα, ἔμεινεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ καλοῦ κτηματίου κυρ Εὐτυχίου, παρὰ τῷ ὁποίῳ εἶχε παρακαταθειμὸν ἀρκετὰ στρογγύλον ποσόν· κατὰ τὴν ἀρχαίαν δὲ συνηθειαν εἰς τὸν Πύργον διήρχετο τὴν μεταμεσημβρίαν τῶν Κυριακῶν.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ αὐγούστου τοῦ ἔτους τούτου συνεπείχ τῶν πολλῶν κόπων καὶ κρυολογήματος, εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἔδωκε προσοχήν, ὁ Πέτρος ἠσθένησε σοβαρῶς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πυρετὸς ἐξεδηλώθη κυριακὴν τινα, ὅτε εὗρισκετο εἰς τὸν Πύργον ἔμεινεν ἐκεῖ. Ἐπὶ ἐβδομάδα ἡ κατάστασίς του ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὁ ἰατρὸς ἐδίσταζε νὰ ἀποφανθῇ καὶ φαντάζεσθε ποῖος ἀγὼν στοργῆς διεξήγετο μεταξύ τῶν δύο γυναικῶν, ὅπως τὸν περιβάλωσι μὲ πᾶσαν περιποίησιν.

Τέλος ὑπερίσχυεν ἡ ἰσχυρὰ του κρᾶσις. Καὶ ἀφοῦ ἀνέλαβεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας αἰσθανόμενος τὰς δυνάμεις του ἐπελούσας ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Πύργον.

— Ὅχι ἀκόμη, εἶπεν ἡ Μαρία, διότι ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα ἔχομεν σκοπὸν νὰ κάμωμεν ἓνα ταξιδάκι καὶ πρέπει νὰ μείνῃ κάποιος ἐδῶ νὰ φυλάξῃ τὸν Πύργον.

— Ποῦ θὰ ὑπάγετε; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

— Πρὸ πολλοῦ, ἀπήντησεν ἡ Μαρία, ἐπιθυ-

μῶ νὰ ξαναἰδῶ τὴν πατρίδα μου. Ἡ μητέρα μὲ εὐχαρίστησί τῆς ἔρχεται μαζῆ μου καὶ δὲν πιστεύω νὰ βαστάξῃ περισσώτερον ἀπὸ τέσσαρας ἡμέρας. Φεύγομε αὔριον τὸ πρωὶ σάββατον. Φθάνομε αὔριο τὸ βράδυ. Περνοῦμε ἐκεῖ ὅλην τὴν Κυριακὴν, τὴν Δευτέρα ἐπιστρέφομε στὴν πόλιν, ὅπου θὰ μείνωμε ὀλίγον διὰ νὰ ἰδῶ τὰ μέρη, ὅπου ἐζῆσα καὶ νὰ ἀγοράσω μερικὰ πράγματα ποῦ χρειάζομαι καὶ τὴν τρίτην τὸ μεσημέρι εἴμεθα ἐδῶ. Ὡστε τὴν τρίτην τὸ βράδυ ἠμπορεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν κύρ Εὐτύχιον.

— Καλὰ μένω καὶ φυλάγω τὸ σπῆτι. Τὴν ἐπαύριον ὁ Πέτρος συνώδευσε τὰς ταξιειδιώτιδας μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ λόφου καὶ εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Πύργον, ἵνα ἀναμνήνῃ τὴν τρίτην αὐτήν, ἡ ὁποία τῷ ἐφάνετο ὅτι δὲν θὰ φθάσῃ ποτέ.

Τὴν κυριακὴν, περὶ τὰς τέσσαρας ὁ κύρ Εὐτυχίος ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ χωρίου ἀνήλθε τὰ ερείπια. Εὗρε τὸν Πέτρον καταγινόμενον νὰ κόπτη ξύλα, νὰ ρυκανίζῃ δοκοὺς, νὰ ἰσάζῃ σανίδας . . .

— ὦ Θεέ μου! Τί ἐργασία φοβερά εἶπε. Ὁ ἄλλος κανεὶς ὅτι ἡ ἡμέρα δὲν ἔχει δώδεκα ὥρας.

— Τῆς ἐτοιμάζω μίαν ἐκπληξιν ἀπήντησε φαιδρῶς ὁ νεανίας. Ὁ περιστερεὼν τῆς εἶχε χαλάσῃ. Θέλω νὰ εὕρῃ ἓνα νέον, ὅταν ἐπανέλθῃ. Ἐπειτα μοῦ ὑπεσχέθησαν καὶ δύο ὠραία ἄσπρα περιστέρια θὰ τὰ βάλω καὶ ἐκεῖνα μέσα καὶ πιστεύω νὰ εὐχαρίστηθῇ, ὅταν τὰ ἰδῇ.

— Ἀ καταλαχθῆναι. Ξεύρεις τί μοῦ εἶπαν δι' αὐτήν; Ὅτι πηγαίνει στὸ χωριὸ τῆς γιὰ νὰ φέρῃ μερικὰ ἐγγραφα ποῦ θὰ τῆς χρειασθοῦν καμμιά ἡμέρα.

— Πῶς;

— Ἐλα δὲ μὴ κάμῃς τὸ παιδί. — Στὴ ψυχὴ μου δὲν ξεύρω τίποτε, εἶπε κάπως τεταραγμένος ὁ Πέτρος, δὲν μοῦ εἶπε λέξι.

— Αὐ! εἶνε μερικὰ πράγματα ποῦ δὲν τολμᾷ κανεὶς οὔτε νὰ τὰ ἐλπῖσῃ καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται πῶς θὰ γείνουν. Καὶ ἂν ἐξαρτάται μόνον ἀπὸ τὴν βοήθειάν μου, εἶπεν ὁ κύρ Εὐτύ-

ΜΕΤΡΙΩΣ

ΣΤΗΝ ΒΑΡΚΟΥΛΑ

- 1. Πέτα γοργά, μικρὴ βαρκοῦλα, σχίζε τὸ κύμα ζωρᾶ· τὸ φουσκαμένο τὸ πανί σου γερὸ θὰ μείνῃ στὸ βορειᾶ.
- 2. Πέτα, γοργὸ θαλασσοπούλι, πέτα, βαρκοῦλά μου μικρὴ, ἀξέννοιαστος γυρτὸς στὴν πλώρη ὁ ναῦτης γλυκοτραγουδεῖ.
- 3. Τὰ κύματα καὶ ἂν σὲ κτυποῦνε καὶ ἂν σὲ δέρῃ ὁ βορειᾶς, οἱ ναῦταί σου σὲ κυβερνοῦνε μὲ τὴν εὐχὴ τῆς Παναγιάς.
- 4. Βαρκοῦλά μου ἀγαπημένη, πότε θ' ἀξιώθῃς κι' ἐγὼ ἔτσι στὴν πλώρη σου γυρμένος τὴν θάλασσαν νὰ τραγουδῶ!

Εἰσαγεμένον.

χιος, του οποίου τους λόγους απλήστως κατέπινεν ο Πέτρος...

Την στιγμήν εκείνη ηκούσθη οπισθεν του Πύργου, ή φωνή του Λύκου, ο οποίος απ' ης στιγμής ανεχώρησεν ή κυρία έμενεν εις την κορυφήν βράχου τινός, όπöθεν ήδύνατο να βλέπη προς όλα τα σημεία του όρίζοντος.

— Τι τρέχει; είπεν ο νεανίας, τί έχει και γαυγίζει ο Λύκος;

Και έτρεξε να ιδη. Ο κύρ Ευτύχιος τόν ήκολούθησε.

— Περιέργο! έρχεται μόνον ή μητέρα μου: εγώ ταις έπερίμενα την τρίτην και τώρα έρχεται μόνη της. Κάτι κακό θα έγεινε χωρίς άλλο. Ω Θεέ μου!

Και επειδή ήτο ακόμη αδύνατος από την ασθενειαν όλίγον έλειψε να λιποθυμήση. Εστηρίχθη επί του τοίχου και έπειτα κατέπεσεν επί του βράχου.

— Τι παιδικαίγια πράγματα είναι αυτά; είπεν ο κύρ Ευτύχιος. Στάσου πρώτα να μάθωμε.

— Εγώ σας τό λέγω, επανέλαθεν ο Πέτρος, δυστύχημα έγεινε.

— Πάμε να προΰπαντήσωμε την μητέρα σου, θα μάθωμε γρηγορώτερα.

Άλλ' ο Πέτρος προϋτίμησε να μείνη. Εισήλθεν εις τό δωμάτιον και στηρίξας διά τής χειρός την κεφαλήν έμεινε σύννους.

Ο κύρ Ευτύχιος εξέληθεν εις προϋπάντησιν τής κυράς Φώταινας.

Μετά τινα λεπτά εισήρχοντο όμoυ:

— Αϊ! Δόξα σοι ο Θεός! δέν έπαθε τίποτε, είπεν εινε καλά: μόνον...

— Μόνον; επανέλαθεν ο Πέτρος.

Η κυρά Φώταινα έτρεξε προς αυτόν, τόν εννηγκαλίστη και τόν έφιλησε.

— Στάσου να σου τα πω εγώ, είπεν. Δέν έχεις έμπιστοσύνην πως θα σου πω την αλήθεια;

— Δέν θα έπιστρέψη πλέον ή Ροβινσωνέτα; είπε.

— Μα άκουσε πρώτα, παιδί μου, μη βιάζεσαι έτσι.

— Άκούω.

— Άμα εφύγαμε απ' εδώ εκαμαμε ένα λαμπρό δρόμο με πολλή διάθεση και χωρίς κόπο. Έσταθήκαμε στην πόλι διά να ξεκουρασθώμε λίγο και να φάμε και απ' εκεί ευθείαν διά τό χωρίον, όπου εφθάσαμε ύστερα

από τό μεσημέρι. Με πόση χαρά ξανάβλεπε τό χωρίο της. Έκλαιε διά τό κάθε τι. Η γειτόνισσας δέν την γνώρισαν. Άμα όμως της έδωκε γνωριμίαν.

« — Πά! εσύ είσαι Μαρία, είπε μια γρηά γυναίκα. Ίσια Ίσια αυταίς ταις ήμέραις ήλθε και ο αδελφός σου ο Άνδρέας». — Ο αδελφός μου, εφώναζε σάν τρελλή. Που είναι να τόν ιδώ; — Ά δέν είναι πειά εδώ. Ήλθε μόνον διά να μάθη τί απέγεινες. Γιατί ξεύρεις είναι τώρα ένας πλούσιος κύριος και δέν έχει βέβαια σκοπό να καθήση στό φτωχό μας τό χωρίο. Δέν σας άφησε τουλάχιστον την διεύθυνσιν του, ήρώτησεν άμέσως. — Και την έγγραψε σ' ένα χαρτί, αν τύχη και έλθης να σου την δώσωμε, γιατί πολύ λυπήθηκε όταν εμαθε ότι ή μητέρα σου πέθανε και σύ έφυγες και είπε πως θα κάνη ότι είναι δυνατόν για να σε ξαναურη θέλει να είσαι και σύ πλουσία μαζή του.

— Πλουσία μαζή του, επανέλαθεν ο Πέτρος.

— Στάσου δά να τελειώσω. Έπειτα από τρεις ώραις με άμάξι, τό όποιον επίτηδες νοίκιασε, ήμεθα εις την πόλι. και ήυραμε τόν αδελφό της. Φαντάζεσαι την χαράν και των δύο. Έκλαιαν από την συγκίνησί τους. Εγώ θέλησα να τους αφήσω μόνους, άλλ' εκείνη δέν μ' άφησε και είπε στον αδελφό της ότι με θεωρεί σάν δευτέρα μητέρα όπως και σε σάν αδελφό. Εκείνος τα ήκουσε με πολλή ησυχία. Έκοιμηθήκαμε καθ' ένας εις χωριστό δωμάτιο εις τό ξενοδοχείο που έμενε και τό πρωί ακόμη πριν εξημερώση άκουσα κάποιον να κτυπά στη θύρα μου. Έσηκώθηκα και ήνοιξα. Ήτον ο αδελφός της, ο οποίος έμβήκε και μου ωμίλησε πολύ ησυχα. « Καταλαμβάνετε μου είπε ότι δέν εγεινα εγώ πλούσιος διά να μείνη ή αδελφή μου μια απλή χωρική... » Εγώ τόν έσταμάτησα: Άρκει του είπα και έμβαινει εκείνη με τα δάκρυα στα μμάτια. « Ο αδελφός μου είναι τώρα πλέον και κύριός μου, κυρά Φώταινα, μου είπε, αυτή είναι ή τελευταία θέλησις της μακαρίτισσας τής μητέρας μου. Και επειδή τής τό ύποσέθηκα πρέπει να τό κάμω». « Έχεις δίκαιο, κόρη μου, τής αποκριθήκα. Και εγώ είτε ζωντανή είτε αποθαμμένη, αν έμάνθανα πως ο Πέτρος μου με παρήκουσε, θα έλυπούμην πολύ. » Έπειτα έστράφηκα εις τόν αδελφόν. « Μόνον κάτι πρέπει να σας έπιστρέψω. Είναι αυτή ή άγορά που εγεινε

εις όνομά μου, επειδή ή Μαρία δέν ήτο εις ηλικίαν να αγοράση: τώρα πρέπει να τόν πάρете όπισω τόν Πύργο, επειδή δέν μου άνήκει... » « Ω! έλατε δά κυρά Φώταινα τόσο πράγμα! — Όχι, είπα ». Μόλις εβγήκεν ο αδελφός της, ή Μαρία έπεσε στον λαιμόν μου «σε παρακαλώ, μητέρα, μου είπε διά την άγάπη μου, πάρε αυτήν την ένθύμησι, μη μου χαλνάς την καρδιά, πολύ θα λυπηθώ. Δέν θέλω άλλοι να κατοικοῦν εκεί που κατοίκησα μαζή σας. Έσεις θα φροντίσετε δι' όλα. Ειπήτε εις τόν Πέτρον να έλθη κ' εκείνος μαζή σας. Ειπήτε τον ότι του χαρίζω τόν Λύκον... ειπήτε τον. Τα έλεγε αυτά και εκλαιεν, όταν ήλθεν ο αδελφός της και την διέκοψε.

— Αϊ λοιπόν, κύρ Ευτύχιε, πρέπει να εύρετε άλλον υπάλληλον, διότι εγώ πρέπει να υπακούσω, είπεν ο Πέτρος με πρόσωπον ήρεμον πλέον.

Ο άγαθός άγρονόμος έθλιψε την χειρα του νεανίου και κρυφίως έσπόγγισε δύο μεγάλα δάκρυα, τα όποια ελαμπον εις τους όφθαλμούς του.

(Έπεται τό τέλος).

ΕΙΣ ΒΑΥΑΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ ΚΑΙ ΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΟΠΟΙΟΣ

Ο πατήρ της αυτοκρατειρας της Αυστρίας, ο όποιος ήτο πρίγκηψ της Βαυαρίας, μετέβαινε τω 1873 εις Βιέννην διά να ιδη την θυγατέρα του. Πολλοί πρίγκηπες και ήγεμόνες άγαποῦν να ταξιδεύουν άγνωστοι και χωρίς συνοδείαν: τό ίδιον δέ έκαμνε και ο πατήρ της αυτοκρατειρας.

Εις την άμαξαν του σιδηροδρόμου, εις την όποιαν εισήλθεν ο πρίγκηψ, εύρίσκετο εις Βαυαρός, παχύτατος και ροδοκόκκινος. Ο Βαυαρός δέν εγνωρίζε τόν πρίγκηπα νομίσας δέ ότι ήτον άπλους ιδιώτης, και επειδή ήτο φύσει πολύλογος, ήρχισε να συνδιαλέγεται μετ' αυτού. Κατά πρώτον λοιπόν τόν ήρώτησε:

— Που πηγαίνετε, κύριε;

— Πηγαίνω εις την Βιέννην, απήντησεν.

— Και τί θα κάμετε εις την Βιέννην;

— Πηγαίνω να ιδώ την θυγατέρα μου και τόν γαμβρόν μου.

— Και ποίαν έργασίαν κάμνει ο γαμβρός σας;

— Ο γαμβρός μου κάμνει και δέν κάμνει έργασίαν.

— Τι θα είπη αυτό; Τότε τί περιεργον επάγγελμα έχει;

— Πραγματικώς, έχει περιεργον επάγγελμα.

— Τότε, διατι δέν άφίνει αυτό τό επάγγελμα και να ακολουθήση άλλο;

— Να σας είπω. Και εγώ του είπα αυτό τό πράγμα πολλὰς φορές, και ο ίδιος είναι τής

ιδίας γνώμης. Άλλά κατά δυστυχίαν υπάρχουν επάγγέλματα, τα όποια δέν δύναται τις να τα αφήση, είναι δέ υπόχρεως να τα εξακολουθή ενών άκων.

— Εγώ αυτό δέν τό καταλαμβάνω. Τούτο είναι πολύ άσταιον. Φαίνεται ότι ο γαμβρός σας είναι άνθρωπος περιεργος.

— Άληθινά! Είναι μοναδικός εις τό είδος του εις όλην την Αυστριαν.

Η απάντησις αυτή επήυξησεν έτσι μάλλον την περιέργειαν του άγαθού Βαυαρού, και εξακολούθησεν:

— Εγώ, κύριε, κατασκευάζω δίοπτρα εις τό Μόναχον, ο δε υίός μου κάμνει εις την Βιέννην την ιδίαν τέχνην.

Όταν ο σιδηροδρόμος εφθασεν εις τόν σταθμόν της Βιέννης, ο Βαυαρός πριν εξέλθη της άμαξής ειπεν εις τόν συνοδοιπόρον του:

— Χαίρω, πολύ, κύριε, διότι έκαμα την γνωριμίαν σας. Σας παρακαλώ να είπητε εκ μέρους μου χαιρετίσματα εις τόν γαμβρόν σας.

Άλλά είπήτέ μου λοιπόν τί επάγγελμα κάμνει;

— Όχι πολύ σπουδαιον, απήντησεν ο πρίγκηψ. Είναι Αυτοκράτωρ!

Ο Βαυαρός έμεινε με άνοικτον στόμα. Ευρίσκετο λοιπόν μετά του πενθερού του αυτοκράτορος!

Όταν ο πρίγκηψ διηγήθη εις την αύλην την μετά του διοπτροποιού συνδιάλεξιν του, όλοι οι αύλικοι έσπευσαν εις τό εργαστήριον του υίου διά να ιδωσι τόν πατέρα αυτού και εγένοντο πελάται του. Συνεπεία τούτου ηύξησε μεγάλως ή πελατεία του υίου του Βαυαρού.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΒΑΔΡΟΥΛΒΟΥΔΟΥΡ

(Παραμύθιον)

ὡς στενοχωροῦμαι! πῶς στενοχωροῦμαι! ἔμονολόγει ἡ μικρὰ Νίνα ἐκτεινούσα τοὺς βραχίονάς της καὶ χασμωμένη σχεδὸν μέχρι ἐξαθρώσεως τῶν σιαγόνων. Ἄδύνατον νὰ κάμῃ αὐτὸν τὸν πολλαπλασιασμόν. Κάθε φοράν εὐρίσκω διαφορετικὸν γινόμενον! Ἦθελα νὰ εἴξαι ποῖος πρῶτος ἐφαντάσθη τὰ σχολεῖα καὶ τὰ προβλήματα, διὰ νὰ τυρανώνωνται τόσον τὰ παιδιά! Ἄδύνατον νὰ μάθω ἀπόψε τὰ μαθήματά μου· τὸ πρόβλημα αὐτὸ μού ἔγραψε μίαν ὥραν καὶ ἔχω ἀκόμη νὰ μελετήσω τὰς κτητικὰς ἀντωνυμίας καὶ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην, ἡ ὁποία εἶνε τόσον ἀνακατωμένη!

Καὶ πλήρης ὀργῆς καὶ ἀπελπισίας λαβοῦσα τετράδια, γραμματικὴν καὶ ἱστορίαν διεσκόρπισεν αὐτὰ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ της.

— Ἀχ, ἐπανάλαβε, θὰ μ' ἐπιπλήξῃ αὔριον ἡ διδασκάλισά μου καὶ θὰ λέγῃ ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὴν ἱστορίαν· καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ πολὺ· ἀπόδειξις ὅτι ὅλα σχεδὸν τὰ Ἀραβικὰ παραμύθια τὰ εἴξαι ἀπ' ἔξω.

Καὶ ἐγεθθεῖσα ἔλαβεν ἐκ μικρᾶς τινος βιβλιοθήκης τὸν τόμον τῶν «Χιλίων καὶ μιᾶς νυκτῶς» καὶ ἐξαπλωθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου της, ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν περιπετειῶν τοῦ ἐκ Βαγδατίου ἐμπόρου καὶ τῆς Κινέζης πριγκηπίσσης.

Πόσον εὐτυχῆς ἦτο αὐτὸς ὁ Ἀλαδίνος! Ὃταν ἤγγιζεν ὀλίγον τὴν λυχνίαν τοῦ ἀμέσως παρουσιαζέτο ἐν Πνεῦμα πρόθυμον εἰς ὅλας τὰς διαταγὰς του· ἄς εἶχα καὶ ἐγὼ ἐν Πνεύμα!

— Τί διατάσσετε, κυρία; εἶπεν ἀμέσως παράδοξός τις φωνή.

Ἡ Νίνα ἐστράφη πρὸς τὴν φωνὴν καὶ βαθεῖα ἐκπληξίς τὴν ἐκυρίευσεν. Δὲν εὐρίσκετο πλέον ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ της, ἀλλ' εἰς εὐρείαν αἰθουσαν παράδοξου ρυθμοῦ, βαρῦτατα ἐπιπλωμένην. Οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι μὲ πολυτελεῖς σινικὰ ὑφάσματα, ὀρθοστάται μονόλιθοι ἐκ παντοειδῶν πολυτίμων λίθων ὑπεστήριζον σινικὰ ἀνθοδοχεῖα μὲ τὰ σπανιότερα εἶδη τῶν ἀνθῶν· αὐτὴ δέ, δεσποινὶς τελεία καὶ ὄχι ὀκταέτις κορασίς, ἐφόρει ἀντὶ τοῦ βα-

θυκυάνου ἀπλοῦ φορέματός της μακρὸν καὶ εὐρὺ φόρεμα πεποικιλμένον διὰ χρυσοῦ, μαργαριτῶν καὶ σαπφείρων. Περί τὸν ἀνοικτὸν λαιμόν της ἐφόρει ὄρμον σαπφείρων, διάδημα μαργαριτῶν πλεκτον ἐπὶ τῆς μελαινῆς της κόμης καὶ βραχιόλια πολυτελεῖ περιετυλίσσοντο εἰς τοὺς γυμνοὺς βραχίονάς της.

Συνελθοῦσα ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς της μετὰ τινα λεπτὰ καὶ ἐξοικειωμένη εἰς τὴν μυθώδη αὐτὴν πολυτέλειαν ἐκ τῆς πολλῆς ἀναγνώσεως μύθων ἀραβικῶν, ἔκυψε πρὸ τῶν ποδῶν της καὶ παρετήρησε τὸ ὄν, ὅπερ ἐζήτηε τὰς διαταγὰς της. Ἦτο παράδοξον ἀννοεῖδες ἀνθρωπάριον, πλάσμα μετέχον ἀνθρώπου καὶ ἐντόμου. Εἶχε μικροὺς διαπεραστικούς ὀφθαλμούς, μικρὸν στόμα καὶ ρίνα, ἐπὶ τοῦ μετώπου του ζευγὸς κεραιῶν καὶ ὠραίας διαφανεῖς πτέρυγας, παρομοίας πρὸς τὰς τῆς ψυχῆς, ἦν ἡ ζωολογία διακρίνει ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαχάων.

Ἴδου προσηλούμενον ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα τῆς κόρης, τὸ παράδοξον ἀνθρωπάριον διὰ τῆς παραδόξου φωνῆς του ἐζήτησεν ἐκ νέου τὰς διαταγὰς τῆς δεσποίνης του.

— Τίς εἶσαι; ἠρώτησεν ἡ Νίνα.

— Εἶμαι ὁ Βεκίρ, τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐφωνάζατε· ὁ πιστὸς τῆς πριγκηπίσσης Βαδρουλβουδούρ ὑπηρετῆς.

— Βαδρουλβουδούρ! ἀνέκραξεν ἡ Νίνα· εἶμαι λοιπὸν ἡ πριγκηπίσσα Βαδρουλβουδούρ;

— Ἡ πριγκηπίσσα τῶν πριγκηπίσσων, ἡ θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡλίου, τῶν Σελήνων ἡ Σελήνη, εἶπε τὸ Πνεῦμα ὑποκλιθεῖν. Τί ἐπιθυμεῖτε; Θέλετε νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ δεῖπνόν σας, θέλετε τοὺς χορευτάς σας, ἢ προτιμᾶτε τὸν νέον κωμικόν σας θίασον;

— Τὸν θίασον, τὸν θίασον! ἀνέκραξεν ἡ Νίνα. Ἀγαπῶ πολὺ τὸ θέατρον, μάλιστα τὴν παντομίμαν, ἀλλ' ὁ πατέρας δὲν μᾶς πηγαίνει πολὺ συχνά! Θέλω νὰ ἰδῶ τὴν Σταχτοπούτα!

— Ὁ κωμικὸς τῆς πριγκηπίσσης θίασος! ἀνεφώνησεν ὁ Βεκίρ.

Ἄλλ' ἀντὶ τῶν ἠθοποιῶν, τοὺς ὁποίους ἀνέμενε, πυκνὸν νέφος εὐώδους κυανοῦ καπνοῦ ἐσηματίσθη ὀπισθεν αὐτῆς καὶ ἰσχυρὰ καὶ σοβαρὰ φωνὴ εἶπεν:

— Ἡ πριγκηπίσσα δὲν θὰ ἰδῇ τὴν Σταχτοπούταν πρὶν κάμῃ τὸν πολλαπλασιασμόν της!

Ἡ Βαδρουλβουδούρ ἐστράφη καὶ παρετήρησε γιγάντειον Πνεῦμα μὲ σοβαρὰν καὶ σκυθρωπὴν φυσιογνωμίαν καὶ μακρὰν ὑπόλευκον γενειάδα· ἐκ τοῦ ὕφους του ἤνθει τις ἀμέσως ὅτι τὸ στόμα του σπανιώτατα διεστέλλετο εἰς γέλωτα.

— Τίς τολμᾷ νὰ ὀμιλήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὴν πριγκηπίσσαν Βαδρουλβουδούρ; ἀνέκραξεν ἡ κόρη ὀργίλη.

— Ἐγὼ, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἐπιστήμης, ἀπήντησε τὸ Πνεῦμα.

— Ἄ, σεῖς ἀναμφιβόλως ἐφαντάσθητε ὅτι τὰ μικρὰ παιδιά πρέπει νὰ μανθάνουν τόσα πράγματα;

— Ἐγὼ, μάλιστα.

— Μάθετε λοιπὸν ὅτι δὲν θέλω νὰ σᾶς ὑπακούσω καὶ δὲν θὰ σᾶς ὑπακούσω!

— Ἀκούσατε; εἶπεν ὁ πτερωτὸς νᾶνος; ἡ πριγκηπίσσα δὲν θέλει νὰ σᾶς ὑπακούσῃ!

— Τότε λοιπὸν ἡ πριγκηπίσσα δὲν θὰ ἰδῇ τὴν Σταχτοπούταν! εἶπε τὸ Πνεῦμα καὶ ἐξηφανίσθη.

Μὰ αὐτὸ εἶνε φοβερόν! εἶπεν ἡ Νίνα· τί μὲ ὠφελεῖ νὰ εἶμαι πριγκηπίσσα, νὰ ἔχω ἐν Πνεύμα εἰς τὰς διαταγὰς μου, ὅταν εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ μελετῶ, ὡς ὅλαι αἱ μικραὶ κόραι!

— Εἶνε φοβερόν! ἀπήντησεν ὡς ἡχώ ὁ νᾶνος.

— Ἐλα, μικρὸ μου, καθήκόν σου εἶνε νὰ μὲ διασκεδάσῃς, ἐπανάλαβεν ἡ πριγκηπίσσα. Προσπάθησε, εἰς τὸ πείσμα τοῦ κακοῦ ἐκείνου Πνεύματος!

— Ὅθ' προσπαθήσω! εἶπεν ὁ νᾶνος καὶ ἀνέκραξεν: «Οἱ ἠθοποιοὶ τῆς πριγκηπίσσης!»

Ἀμέσως ἐξ ὅλων τῶν γωνιῶν τῆς αἰθούσης ἐξῆλθον ὑπὲρ τὴν δωδεκάδα λιλιπουτείων, οἵτινες μὲ παραδόξους μορφασμούς καὶ ἄλματα ἐτάχθησαν πρὸ τῆς πριγκηπίσσης.

Ὅλοι ἐκράτουν ἀνά χεῖρας ἀντικείμενά τινα, ἄτινα ὡς ἐκ τοῦ ἡμίφωτος τῆς αἰθούσης ἡ πριγκηπίσσα δὲν ἤδυνήθη κατ' ἀρχὰς νὰ διακρίνη.

— Ἄ, ἀνεφώνησεν αὐτὴ εὐχαρῖς, εἴξαι ὅτι ὁ ὄχληρός ἐκείνος γέρον δὲν θὰ μ' ἐνίκα! Νὰ ἠθοποιοὶ καὶ ὠραῖοι μάλιστα!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διέκρινε τί ἕκαστος ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του· ἄλλος εἶχε βιβλίον, ἄλλος τετράδια, τρίτος γραφίδα καὶ

μελανοδοχεῖα, ἕτερος χάρακας, ὀλόκληρον τέλος μαθηματικὴν ἀποσκευὴν.

Ὁ κρατῶν τὸ βιβλίον ἤνοιξεν αὐτὸ καὶ ἀνέγνωσεν:

— «Αἰ κτητικαὶ ἀντωνυμιαὶ: ἐμός, ἐμή, ἐμόν διὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ σός, σή, σόν διὰ τὸ δεύτερον, ὅταν εἰς εἶνε ὁ κτήτωρ καὶ ἐν τὸ κτῆμα· ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον τὸ η μὲ ἦτα διὰ τὸ α' πρόσωπον καὶ ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον τὸ υ μὲ ὕψιλον διὰ τὸ β' ὅταν πολλοὶ εἶνε οἱ κτήτορες καὶ ἐν τὸ κτῆμα».

— «Ἐξ ἐπὶ ἐννεά—πενήντα τέσσαρα· 7 × 9 = 63· 8 × 9 = 72» εἶπεν ὁ δεύτερος.

— «Τῷ 480 π.Χ. ἐγένεον ἡ ἐν Σαλαμίει ναυμαχία· τῷ 479 ἡ ἐν Πλαταιαῖς μάχη· τῷ 478 ἡ ἐν Μυκάλη, στρατηγούτος τοῦ Ξανθίππου, πατρὸς τοῦ Περικλέους»... εἶπε τρίτος τις.

— Sept noms terminés par *au* prennent *x* *au* pluriel. Ce sont: bijou, cail-lou, chou, genou, hibou...

— «Φθάνει, φθάνει! ἀνέκραξεν ἡ πριγκηπίσσα, τὴν ὁποίαν ἡ ἐκπληξίς εἶχε καταστήσῃ ἄφωνον κατ' ἀρχὰς· νὰ φύγητε εἰς τὴν στιγμὴν ἀπ' ἐμπρός μου! Διατί ἐφώναξες τοὺς βλάκας αὐτούς;

— Πριγκηπίσσα, δὲν πταίω ἐγὼ! Τὸ Πνεῦμα τῆς Ἐπιστήμης εἶνε ἰσχυρότερόν μου καὶ ἐκεῖνο θὰ ἔκαμε αὐτὴν τὴν μεταμόρφωσιν ἴτως ἄν μελετήσητε...

— Δὲν θέλω νὰ μελετήσω! Ὅθ' προσπαθήσω νὰ διασκεδάσω ἄλλῶς τὴν στενοχωρίαν μου!

Ἴδούσα δὲ ὅτι οἱ νᾶνοι ἐξηφανίσθησαν, ἀνέπνευσε μετ' ἀνακουρίσεως καὶ ἤρχισε νὰ περιεργάζηται τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης.

— Βεκίρ, πινῶ! εἶπεν αἴφνης.

— Τὸ δεῖπνον τῆς πριγκηπίσσης! ἐφώναξεν ὁ Βεκίρ.

Ἄλλὰ φωνὴ ἰσχυρὰ ἀνταπήντησεν:

— Ἡ πριγκηπίσσα δὲν θὰ δειπνήσῃ πρὶν τελειώσῃ τὰ χρέη της!

— Ποτέ, ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς πεισματικῶς· προτιμῶ νὰ κοιμηθῶ νῆστις!

Καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ἄλλ' ἐπὶ πολὺ ὁ ὕπνος ἀπέφευγε τὰ βλέφαρά της· ἡ πείνα ἄρα γε ἡ τὸ πείσμα, ἡ ἀμφοτέρα ἀπέδωκον αὐτόν;

Τέλος ἀπεκοιμήθη.

Γλυκεῖα φωνὴ καλοῦσα αὐτὴν καὶ φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου της τὴν ἀφύπνισαν.

— Σὺ εἶσαι Σοφία μου; εἶπεν ἀναγνωρίσα-
σα τὴν πρεσβυτέραν τῆς ἀδελφῆν.

— Naί, ἐγώ, εἶπεν ἐκείνη· καὶ προσέθηκε
μειδιῶσα· ἀπεκοιμήθης ἐπάνω εἰς τὴν Γραμ-
ματικὴν σου, εἰς τὴν σελίδα τῶν Κτητικῶν
ἀντωνυμιῶν.

— Ἀπεκοιμήθην; Λοιπὸν ἡ πριγκήπισσα
Βαδρουλβουδούρ, ὁ Βεκίρ, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἐπι-
στήμης...

— Ὠνειρεύθης, ἀδελφοῦλά μου.

— Ἄχ, τί κρίμα! Νὰ εἴξουρες τί ὠραῖον
ὄνειρον!

— Δέν πιστεύω ὠραιότερον ἀπὸ τὴν πραγ-
ματικότητα· ὁ πατέρας μᾶς ἔφερε θεωρεῖον

διὰ τὸ θέατρον. Παίζουν τὴν Σταχτοπούτα!

— Τὴν Σταχτοπούτα! Τί εὐτυχία!

— Πιστεύω νὰ ἐτελειώσῃς τὰ χρέη σου

— Τὰ χρέη μου!... Ὅχι ἀκόμη!

— Ἐννοια σου, Νινουλά μου, εἶπεν ἡ μεγα-
λειτέρα ἀδελφή, θὰ σέ βοηθήσω ἐγὼ καὶ ἕως
τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ θὰ τελειώσωμεν.

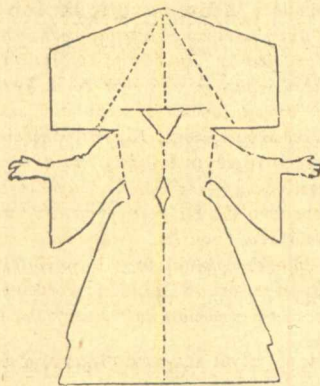
— Ἄχ, σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Νίνα, πη-
δῶσα εἰς τὸν λαιμόν τῆς ἀδελφῆς τῆς, εἶσαι ἡ
καλλιτέρα μεγαλειτέρα ἀδελφή τοῦ κόσμου...
καὶ τὸ συμβιβαστικώτερον Πνεῦμα, προσέθηκε
μειδιῶσα.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.
Εἰμαρμένν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ

ΣΧΕΔΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς μέθοδον, κατὰ
Κτὴν ὅποιαν οἱ μικροὶ μου φίλοι ἐσχημάτι-
τισαν διὰ τῆς
βοηθείας τῶν
δύο σχημάτων
τὴν μικρὰν κό-
ρην, δύναται
νὰ σχηματί-
σωσι καὶ ἄλ-
λα τεχνουργή-
ματα.

Σχ. 1.

νῆ χάρτην· τὸ δὲ σχῆμα 2 δεικνύει τὰς γραμ-
μάς, χρωματιστὰς ἢ μαύρας, τὰς ὁποίας θὰ
κάμωμεν διὰ τῶν μολυβδο-
κονδύλων τὸ ἔνδυμα γαλα-
νὸν καὶ διὰ τοῦ μαύρου
τὰ κομβολόγια καὶ τὸν
σταυρὸν καὶ οὕτω θὰ ἔχω-
μεν νοσοκόμον ἐκ τῶν λεγο-
μένων ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους.

Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἴδω
ἐάν τις τῶν μικρῶν φίλων
μου κατῴρθωσεν νὰ σχηματί-
σῃ τὸ πρῶτον σχέδιον Ἄς
μοὶ στείλῃ ἕκαστος ὅ,τι
ἔκαμεν.

Εἰς φίλος σας
Τεχνίτης.

Σχ. 2.

* ΤΟ ΘΕΡΟΣ *

Στὴ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ
Χρυσίζει τὸ σιτάρι
Κι' ὁ γεωργὸς τὰ στάχνα του
Κυττάζει μὲ καμάρη.

Τί ποικιλία! Ἄπ' ἐδῶ
Θερίζουνε ἀκόμα·
Ἐκεῖ θημωνιαῖς μὲ τὸ σωρὸ
Σκεπάζουνε τὸ χῶμα.

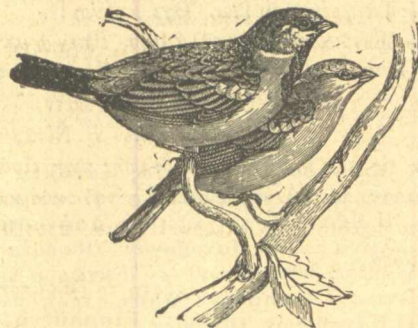
Παρέκει στὸ νειοθέριστο
Χωράφι σπουργιτάκια
Ζητοῦνε μὲ τὴ μύτη τους
Ὅλιγα σιταράκια.

Καὶ παρεκεῖ ἀλώνισται
Ταῖς θημωνιαῖς κτυποῦνε
Κι' ἀπὸ τοὺς στάχους κίτρινοι
Οἱ σπόροι, διές, σκορποῦνε.

Παντοῦ ζωὴ καὶ κίνησις
Τραγοῦδια παντοῦ τώρα·
Τὸ καλοκαῖρι ἔφθασε
Μὲ τὰ πολλὰ του δῶρα!

Εἰμαρμένν.

TA ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΙΑ

Ἐν Ζ Τῆ 1899.

Ἀγαπητέ μοι Παιδικὲ Κόσμε,

Δὲν εἰμπορῶ σήμερον γὰ κρατηθῶ καὶ γὰ μὴ σοι
περιγράψω τὴν σκηρὴν, ἢ μᾶλλον τὸν χαλασμὸν
κόσμου ποῦ ἔγεινε τὴν ἐσπέραν ποῦ μᾶς ἤλθεσ.

Ἐπρεπε γὰ ἡσο ἀπὸ κανὲν μέρος καὶ γὰ ἐβλεπεσ
τὸ θέαμα τῆς διακομῆς τῶν Φυλλαδίων σου ἡ κ.
M. δὲν ἐπρόφραθε μὲ τὰς δύο τῆς χεῖρας γὰ μοι-
ράζη δεξιῶ καὶ ἀριστερῶ.

Ὅταν μοὶ ἔφερον τὴν εἰδηοὴν ὅτι ἤλθεσ δὲν τὸ
ἐπίστευσα, διότι σ' ἐπεριμέναμεν τὴν ἐπαύριον. Ἡ
εἰδησις ὅμως αὕτη διεδόθη ἀστραπαιῶς μεταξὺ τῶν
συνδρομητριῶν σου καὶ ἀφῆσασαι τὸν χορὸν ἐτρέξα-
μεν ὄλοι πιστεύουσαι τε καὶ ἀμφιβάλλουσαι καὶ
ἐπεριμέναμεν τὴν σιγγιρὴν καθ' ἣν ἐκ τῶν χειρῶν
τῆς κ. M. θὰ μεταβιβάσο εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἰδικὰς
μας τέλος πάντων!

Ἀπὸ τὴν μεγάλην μου βίαν γ' ἀναγνώσω τί μοὶ
ἀπῆντας εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν δὲν κατῴρ-
θοθα γὰ κόψω τὸ φύλλον καὶ ἐκινδύνενα γὰ τὸ
σχίσω ἡ κ. M. μ' ἐλυπήθη καὶ μοὶ ἔδωκε τὸ κομ-
μένον ἰδικόν της. Πόσον ἐχάρην ὅταν ἀνέγνωσα
ὅσα εἴχες γράψῃ δι' ἐμέ!

Πότος σοὶ εἶπεν ὅτι εἶμαι τόσοσ ἐπιτηδεῖα γ' ἀ-
ρακαλίπτω ψευδῶνυμα; Ἡ Μαγευτικὴ Σπηλιὰ
δίχως ἄλλο ἄλλ' αὕτη μόνη της ἀπεκαλύφθη καὶ
ἄκουσε ὄλην τὴν ἱστορίαν ἔν' ἀποδόσης τὸ δίκαιον.

Κατεβαίνομεν εἰς τὴν τραπέζην ἡμῶν μὲ τὸ Ἀφρι-
θύμενο Κῦμα καὶ συνομιλοῦσαμεν περὶ σοῦ καὶ
ἐλέγαμεν τίνων ψευδῶνυμα ἐγνωρίζαμεν. Ἐξιδύ-
ρεις, λέγω εἰς τὸ Ἀφριθύμενο Κῦμα, ποία εἶνε
ἡ Μαγευτικὴ Σπηλιὰ; — Ὅριστε! μοὶ λέγει
ἡ ὄλιγον προπορευομένη E. E. νομιζουσα ὅτι τὴν
ἐφῶναξα. Δὲν ἐχρειάζετο, νομιζῶ, φιλοσοφία γὰ
τὴν ἐννοήσωμεν ἡμεῖς ἠρξίσαμεν γὰ γελῶμεν,
ἐκείνη ἐθύμωσε καὶ λέγει ὅτι θ' ἀλλάξῃ ψευδῶνυ-
μον. Νὰ ἰδοῦμεν πότε θὰ προδώσῃ καὶ τὸ τέον της...

Σὲ ἀσπάζομαι

Ἡ φίλη σου Νεράϊδα τοῦ Νεύα.

— Μοὶ ἤρρεσε πολὺ καὶ ἡ ἐπιστολὴ τῆς Μυωδοτι-
δος αὐτὴν τὴν φορὰν. Σύντομα θὰ μοὶ δώσῃ τὴν
εὐχαρίστησιν νὰ δημοσιεύσω καὶ ἰδικὴν της ἂν ἡ
πρόδος αὕτη ἐξακολουθῇ. Εὖγε, παιδί μου! Νὰ μοῦ
συγχαρῆς καὶ τὸν ἀγαπητόν μοι ἀδελφόν σου. —

Πολὺ καλά, Ζαπτίς. Ὅζα συμμορφωθῶ μὲ τὰς ὁδη-
γίας σου. — Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ὅταν πολλοὺς
φίλους μου εὐρίσκωμαι εἰς θέσιν νὰ ἐπαινῶ. Καὶ
ὁ Ἐκτωρ ὁ Τρῶς μοὶ παρέσχεν αὐτὴν τὴν
γλυκεῖαν εὐχαρίστησιν μοὶ ἔγραψεν εἰς γλῶσσαν
ἀφελεστάτην καὶ ἐδέχθη μὲ πολλὴν προθυμίαν
τὰς συμβουλὰς μου. Ὅζα προσπαθῆσω, λέγει, νὰ
συμμορφωθῶ πρὸς τὰς ὁδηγίας σας. . . ὅταν δὲ
ἐπιτύχω τοῦτο ποτὲ δὲν θὰ λημονήσω ὅτι τὸ
ἐδιδάχθην ἀπὸ τὰς σοφὰς συμβουλὰς σου, τὰς
ὁποίας μὲ πατρικὴν φροντίδα δίδεις εἰς ὅλους τοὺς
φίλους σου. — Ὅταν τελειώσῃ ἡ περιγραφή τοῦ
ταξιδίου σου, Γαλαξία, θὰ παραθέσω μέρη εἰς
τοὺς φίλους μας. Μίαν ὅμως συμβουλὴν: νὰ γράψῃς
περιγράφων ταξείδιον καὶ τὰς ἀτομικὰς σου ἐντυ-
πώσεις· νὰ εἶσαι διαχυτικώτερος· ἀφινε τὴν πένναν
μόνον.

Εἰμαρμένν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

νθυμοῦμαι, ἀγαπητοί μοι φίλοι, ὅτι μίαν
φορὰν, μετὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ὀνομα-
τῶν ἐκείνων, ὅτινες μοὶ ἔστειλαν τὰς
μᾶλλον φιλοκάλους ἐπιστολάς, σᾶς ὑπε-
σχέθην δύο τινὰ: νὰ δημοσιεύω ἕκαστοτε
νόστιμα γραμματάκια καὶ νὰ σᾶς εἴπω

τοὺς γενικωτέρους τῆς ἐπιστολογραφίας κανόνας· τὸ
δεύτερον τοῦτο θὰ πραγματευθῶ εἰς τὸ προσεχές,
τώρα ὅμως δημοσιεύω μίαν ἐπιστολήν, ὀλίγον πα-
λαιὰν μὲν, καλλιτέραν ὅμως τῶν πλείστων καὶ μὴ
κατατριβομένην εἰς παράπονα καὶ χαιρετίσματα
μόνον.

σου να τρέξη ελευθέρως ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ γράφει τὰς φράσεις ὅπως σοῦ ἔργονται εἰς τὸν νοῦν. Ἐπειτα κτένιζε τὴν φράσιν σου· ὅλοι οἱ μικροὶ τὴν ἡλικίαν — καὶ οἱ μεγάλοι δὲ — καλὸν εἶνε νὰ διεξέρχωνται καὶ μίαν καὶ δύο φορές ὅ,τι ἔγραψαν. Γενικῶς ὁμως ἡ περιγραφή σου εἶνε καλὴ διὰ τὰ 14 ἔτη σου. — **Ἄοιδε Ὁρφέυ,** ἔκαμες μίαν παραφωνίαν σήμερον εἰς τὸ γράμμα σου καὶ περισσότερον θὰ ἐπιπλήξω σὲ τὸν καταγγέλλοντα ἀπὸ τὸν καταγγελλόμενον ὡς καταχραστήν τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Πολὺ μ' ἐλύπησε, παιδί μου, ὁ τόνος τῆς σημερινῆς σου ἐπιστολῆς.. Κρῖμα! — Καλῶς του τὸν **Συρακοῦσιον Ἀρχιμῦθον!** Μόνος του κάμνει τώρα τὴν εἰσοδὸν του εἰς τὴν **Ἀλληλογοραφίαν,** ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ μᾶς φέρῃ καὶ πολλοὺς ἄλλους συναδέλφους ἀρχαίους καὶ νεωτέρους.. Σὲ φιλῶ. — Καὶ σὺ μὲ δυσπρόστητες, ἀγαπητέ μοι **ὑπερήφανε Ἀργαῖε!** πολὺ πικρὰς φράσεις εἶχεν ἡ ἐπιστολή σου, πολὺ

πικρὰς. Τόσω μεροληπτικὸν λοιπὸν μὲ νομίζεις; Ἄλλὰ διατί, σὲ παρακαλῶ; Ἡ μήπως ἐμάντευσας τὴν ἐνδόμυχον συμπάθειαν πρὸς ὅλους τοὺς συμπατριώτας σου φίλους μου καὶ σοὶ ἀπαρέσκει; Θέλεις νὰ ἐπιβάλω εἰς τὴν καρδίαν μου πλήρη ἰσότητα καὶ δημοκρατίαν; Νὰ μὴ εἶσαι ἀδικος εἰς τὸ ἐξῆς. — Τὸ ψευδῶνυμον, τὸ ὅποσον μοὶ ζητεῖς, ἀγαπητή μοι **Βιο. Παρ.** τὸ ἔχει ἄλλη φίλη μου, ὀλίγον *τεμπέλα* ἴσως, διότι ἔχει τόσον καιρὸν νὰ μοὶ γράψῃ, λίαν ὁμως ἀγαπητή. Ἐκλεξε λοιπὸν ἐν ἄλλο καὶ γράφει μοι σὺνὰ.

Ὁ **ὑπερήφανος Ἀργαῖος** ἀσπάζεται τὸν **Ὀμηρον** καὶ τὸν **Οὔτιν** (καλὲ τί γίνονται καὶ οἱ δύο;) Ἡ **Μυσοδοτὶς** συγχαίρει τὸν **Δαφνοδοτέῃ** **Ἀπόλλωνα** καὶ τὸν **Πανοῦργον Ὀδυσῆα** διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς των. — **Ἐκτῶρ ὁ Τρῶς** ἀσπάζεται τὸν **Νικηφόρον Ἄρην** (πρῶην πλέον) καὶ τὸν **Πανοῦργον Ὀδυσῆα.**

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

180. Στοιχειόγραφος.

Ὡς εἶμαι εἰς τὸ ζωικὸν μὲ τάσσομαι βασιλείων
Ἄλλὰ ἀφίνω παρευθὺς τὰ ζῶα καὶ τὴν γῆν
Καὶ γίνουμ' ἀναπόσπαστος ἀπὸ τὸ φῶς, τὸν ἥλιον,
Ἄν μεταβάλλ' ἀπλούστατα τὴν πρώτην κεφαλὴν.
Ἄρθος τῆς Καππαρέας.

181. Ἀναγραμματισμός.

Ἀναγραμματιζόμενον τρεῖς ὄψεις σοὶ δεικνύω
Μ' ἀποτελοῦσι συλλαβαὶ δύο, ὕγραί κι' αἱ δύο
Εἶμαι ἀγών τις, ἄσκησις, ὡς εἶμαι ἐὰν μείνω
Ἀναγραμματιζόμενον ζῶον θ' ἀνακηδήσω,
Ἄν ὄχι σέ, ἄλλους ἄλλου θὰ θρέψω καὶ ἐνδύσω.
Πηδῶ εἰς τὴν γραμματικὴν ἂν μὲ πετραῆξῃς πάλιν.
Εὐδρες τὴν πρώτην λύσιν μου; θὰ εὐδρῆς καὶ τὴν ἄλλην.
Κῆμα τοῦ Στριμόδος.

182. Ἀκροδοιχίς.

1. Τὸ πρῶτον Ἑλλήν στρατηγὸς τῶν χρόνων τῶν *ἄρχαιων.*
2. Νῆσος εἶνε τὸ δεύτερον τὴν βρέχει τὸ Αἶγατον.
3. Τὸ τρίτον πόλις ἐνδοξὸς τὸ πάλαι τῆς Συρίας.
4. Τὸ τέταρτόν μου ἄθος τι ἐκ τῶν πολὺ γνωστών.
5. Τὸ πέμπτον εἶνε εἷς Θεὸς ἐκ τῆς Μυθολογίας,
6. Τὸ ἕκτον ζῆτει ἥρωα ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν.
Τὰ ἀρχικά των γραμμάτων ἀποτελοῦσι πόλιν
Ἄκμαίαν καὶ ἐπίσημον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄλην.
ὑπερήφανος Ἀργαῖος.

183. Γωνία.

- Θ = Δῆμος τῆς Ἀττικῆς.
- Γ = Πόλις τουρκικῆ.
- Μ = Πρόσωπον σεβαστόν.
- Ο = Ἀργοναυτῆς.
- Σ = Μήτηρ διαδοχίτου ληστοῦ.
Γαλανόφθαλμη Νεράϊδα.

184. Τρίγωνον.

Νὰ σχηματισθῇ τρίγωνον τοῦ ὁποίου τὴν μεγαλειτέραν πλευρὰν νὰ κατέχη δένδρον μέγα.
Ἄοιδὸς Ὁρφεύς.

185. Πυραμίς.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡστε ν' ἀναγνωσκηται ποταμὸς τῆς Εὐρώπης· αἱ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ ν' ἀποτελῶσιν ἐπίσημον σοφιστήν· αἱ ἀμέσως ἀνωτέρω ποταμὸν τῆς Ρωσσίας, αἱ ἀνωτέρω ἀρχαῖον στρατηγὸν καὶ αἱ ἀνώταται ζῶον.

Ἀρχιμήδης ὁ Συρακοῦσιος.

186. Δικτυωτόν.

- = Νῆσος εὐρωπαϊκῆ (καθέτως [καὶ ὀριζοντιῶς].)
- = Χώρα τῆς Μικρῆς Ἀσίας.
- = Εἶδος Σχολῆς.
- = Κάτοικος χώρας ἐλληνικῆς,
Ἄοιδὸς Ὁρφεύς.

187—191. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, σχηματίσων ἄλλας τόσας:
Πᾶρος, Πάτμος, ὄρνις, τυρός, ροῦς.
Γερραῖος Λέσβιος.

192. Λογοπαίγιον.

Πῶς ἄλλως δυνάμεθα νὰ γράψωμεν τὸ $\frac{1}{10}$;
Ζαπαῖς.

193. Ἐρωτήσις.

Ποία λέξις ἐξασύλλατος ἔχει ὅλα τὰ φωνήεντα πλὴν τοῦ ο;

Ἐργατικὴ Μέλισσα.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ συνδρομηταὶ καὶ φίλοι τοῦ **Παιδικοῦ Κόσμου** διὰ παραγγελίας βιβλίων ν' ἀπευθύνωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ **Βιβλιοπωλεῖον Δεπάδα-Σφύρα-Γεράρδου**, ὅπου ὑπάρχει *ἰδιαιτέρον τμήμα* διὰ τὴν πελατεῖαν τοῦ ἐξωτερικοῦ.

ὑπεύθυνος Κ. ΒΛΟΥΣΟΣ.